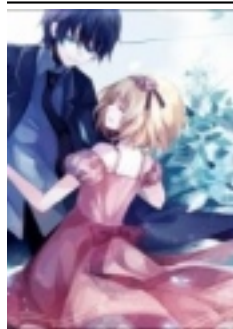


Tiểu thư hồn nhiên và hotboy lạnh lùng

Contents

Tiểu thư hồn nhiên và hotboy lạnh lùng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	3
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	12
11. Chương 11	13
12. Chương 12	15
13. Chương 13	16
14. Chương 14	17
15. Chương 15	19
16. Chương 16	20
17. Chương 17	21
18. Chương 18	22
19. Chương 19	23

Tiểu thư hồn nhiên và hotboy lạnh lùng



Giới thiệu

(Nó)-Lâm Bảo Nhi: Tiểu thư độc nhất tập đoàn B. N. I có chi nhánh và đc phân phối rộng khắp các

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-hon-nhien-va-hotboy-lanh-lung>

1. Chương 1

Chap 1:

6:30a.m: Nó bước xuống nhà trong trạng thái tốt lành của buổi sớm [là tiểu thư nhưng tuyệt đối ko có thói quen ngủ nướng]. Ra vườn hít thở cái ko khí trong lành nhất, tưới mấy chậu cây trước nhà rồi bước vào bếp pha tách trà và tách cà phê cho pama nó và sau đó thì vợ lấy tờ báo ngồi xem ở phòng khách cùng pama. Pa nó lên tiếng:

-Nhi này!

-Có gì ko pa?-tay cầm tờ báo, miệng trả lời

-Ngày mai con về Việt Nam nha! Mau chuẩn bị đi con gái.

-Pa nói giỡn hay nói chơi thế?!--nó hỏi 1 câu...như ko

-Pa nói thật, con về đó có chuyện quan trọng chứ ko phải chơi đâu.-Pa nghiêm mặt quay sang nhìn nó

Bây giờ nó mới chịu bỏ tờ báo xuống, nhìn thẳng vào mắt pa:-Chuyện gì vậy pa!?

-Lấy chồng!!!-pa nó phán 2 chữ mà suýt té ghế

2s sau...nó lấy được bình tĩnh nhìn pa rồi tuông 1 hơi:-Chắc là ông hay pa có hôn ước lúc xưa với bạn chứ gì, hơiz...chuyện này con nghe nhiều tiểu thư kể rồi bây giờ lại đến mình. Thiệt khổ quá đi, à mà nếu là hôn ước thì pa đừng hòng chuyện đó xảy ra nhá!

-Đây ko phải hôn ước. Hôm bữa pa đi dự tiệc, gặp lại bằng hữu...

-Rồi có hôn ước chứ gì.-nó chen ngang[bướng thấy ớn]

Pa nhìn nó với ánh mắt nghiêm nghị...nó thấy ánh mắt ấy thì cuối đầu xuống, nhường pa nói:-Con hay quá, thích chen ngang thế. Pa thấy ông ấy có cậu con trai trông tuần tú lắm, lại giàu có. Mà pa thì có đứa con gái xinh như con thì đúng là tiên đồng ngọc nữ rồi. Nên pa cho con về VN coi mắt

-Trời ạ! Thế thì khác gì hôn ước. Con mới 17t à, sao lấy chồng chứ! Ko được đâu pa...mai một con đi thì ai pha caphe nóng cho pa, trà gừng sáng ama chứ!--Nó nói giọng nũng nịu kèm theo ánh mắt...đáng thương

-Con về VN khoảng 2-3ngày thì pama sẽ về, dẫn đi xem mắt. Tới lúc đó biết đâu con iu người ta!

-Hix...mấy cái tên công tử bột, phách lối, kênh kiệu, khỏi gặp cũng biết thế nào rồi pa ạ!!!

-Ko nói nhiều, về VN, đến lúc gặp mặt đi rồi tính, con mà cãi nữa là mama sẽ khóa tài khoản con đó!--Mama nó theo dõi cuộc nói chuyện, giờ mới lên tiếng, nhưng hiệu nghiệm liền.

-Ấy đừng mà mama, con về, nhưng nếu cái tên công tử bột đó ko coi con ra gì thì đừng nói con ra tay độ ác đó!

-Ừk! Thì cứ gặp mặt rồi tính, thật cãi bướng ko bỏ. Pa mắng iu nó

Ngay sau đó nó bước lên phòng và...AAAAAAAAAAAA..nó la lên, nhưng vì phòng cách âm nên ko ai nghe[piết cách âm mới dám hét, ko thôi bị xử đẹp!]. Hết xong nó xuống nhà, nhờ bác tài chở nó đến công ti của anh hai. Đến nơi, vẫn cái bộ dạng đơn giản: tóc búi tròn cao, để mái ngố áo thun hình con thỏ và quần lửng đen, giày sandal nâu [đơn giản nhưng cực kute nhá! Nó ghét cầu kì lắm]. Bước xuống xe, lên thẳng phòng giám đốc.

Đến nơi thì ở bàn thư ký, ngoài phòng, nhìn nó với ánh mắt khinh[1 phần tưởng con nít đi lộn chỗ, 1 phần ganh tị với gương mặt baby], gắt giọng: Em ơi, chỗ này nơi làm việc chứ ko phải chỗ cho trẻ em chơi đâu! Đi chỗ khác đi em!!!

Nó ko nói gì[ko thích nói chuyện với người khác nhiều], tay bỏ túi quần[phong thái khiến m.n nhìn vào tưởng nó lạnh lùng], tiếp tục đi thẳng đến cửa phòng giám đốc. Ấy thư ký thấy thái độ đó càng ghét thêm. chặn nó lại. Ko nói tiếng nào, lấy chân đá thẳng ả vào vách tường, tiến đến cửa phòng.

“Rầm...” chuyện lấy chồng nó đã bực lên rồi, gặp ã thư ký đồng đánh nữa khiến nó sôi máu lên, đập gãy cửa phòng anh hai nó...

2. Chương 2

Chap 2:

Sau khi đập “banh chành” cửa thì anh hai nó...cúi gầm mặt ko dám nhìn lên. Nó tặng anh hai cái nhìn nãy lửa, y như muốn thiêu sống vậy! Còn ã thư ký sau khi bị đập 1 cái lét vào phòng, khóc lóc:

-Hix...huhu...anh iu ơi, con nhỏ đó, miệng còn hôi sữa mà nó...hix...nó đánh em thê thảm lắm, anh phải giải quyết giùm em đi. Huhu

Nó ngồi nghe mà ôi thôi...ớn lạnh chết được. Giận cá chém thớt, nó bước đến phán 1 câu:

-Cô...bị đuổi rồi đó!

Nghe xong ã khóc lóc ỉ ôi:-Anh ơi, nó là ai mà dám đuổi em thế, anh ơi!

-Là ai thế ta, chắc mình cũng ko biết nữa!- vừa nói nó vừa liếc xéo ông anh làm ổng lạnh cả sống lưng:

-À...ờ thì e về đi, ngày mai cũng ko cần đi làm nữa đâu!-Anh hai nó nhẹ nhàng nói khiến ã ko tin vào mắt mình. Tức quá, nó đá cho 1 phát nữa, tròng mắt nhìn ã làm cho ã...đứng lên đi luôn [ở lại là vào quan tài nằm đấy!]

Ấ đi rồi, còn lại nó và anh hai + cái cửa vừa bị nó phá!

Ngồi xuống sofa, bắt chân chéo, nó nói:-Anh hai giỏi ghê hén! Tuyển thư ký quá pro, đúng là cao thủ sát gái.- nói xong nó vỗ tay làm anh nó sợ càng thêm sợ:

-Nè, em đang mĩa anh đó hả, nói thẳng ra đi em gái, em nói vậy anh đau tim đó! hix...

-Chính vì mún anh đau tim em mới mĩa! Haha-nó cười đắc thắng

-Thiệt tình...thua em lun á! Em đến đây có gì ko?! Nhớ anh hai quá nên thăm à!-cười đều

Nhắc tới mới nhớ, nó bắt đầu xụ mặt cún con: Hix...anh hai ơi lần này em chết thật rồi...huhu![nước mắt cá sấu đấy, đừng tưởng bở]Pama...pama bắt em lấy chồng kìa...huhu

-Chắc, vậy cũng nói, con gái lớn phải lấy chồng chứ.-Anh nó nói mà quên rằng nó đang nổi máu điên, thế là...“Bốp” 1 cái đánh trời giáng vào lưng thêm cái ánh nhìn bằng đại bác nữa. Anh nó đứng hình hết 3s...

-Em có thương anh ko vậy, đánh như thế có ngày chết đấy!

-Chết lun đi, anh có thương em đâu, pa nói là lấy cái thằng công tử bột nào đó đó! Em ko có ưa mấy thằng đó đâu! Hay anh hai thuyết phục pama giùm em đi! Mắt nó long lạnh lên nhìn anh hai

-Em nói mà ko suy nghĩ, pama thương em như vậy mà còn ko được. Anh nói cho anh bị chết chung à!

-Có anh mới ko biết nghĩ đó, pama nói sẽ khóa tài khoản của em, lúc đó chắc chết. Còn anh có 1 công ty lớn thế nếu muốn khóa tài khoản anh cũng ko sao.

-Em thật là...công ty anh dù lớn thế nào cũng đều phụ thuộc công ty chính của papa. Lúc ấy anh phá sản chứ chẳng chơi!

-Ồ há!Hix...vậy là mình phải chịu thôi! HUHU!!!-Nó ngẫm ra ko thể cứu vãn được nên ngậm ngùi chấp nhận số phận! [1 bắt đầu mới cho định mệnh tình yêu của nó nhá!]

3. Chương 3

Chap 3:

8:00am-nó có mặt tại sân bay Tân Sơn Nhất trung tâm thành phố.Bắt taxi đến biệt thự [pa nó có cho địa chỉ mà]. Đến nơi, người làm đứng 2 hàng đón nó, bác quản gia lên tiếng:-Tiểu thư! Mời người vào nhà ạ!

Nó cười thân thiện:-Bác đừng xưng như vậy, kỳ lắm! Bác cứ kêu cháu là được rồi mà!

-Nhưng thưa tiểu thư...-Bác đang ái ngại lưỡng lự thì...

-Ko nhưng gì hết, xem như lệnh của cháu đó, cháu ko thích người trong nhà mà kêu tiểu thư đâu, mọi người ở đây cũng vậy nha!-Nó cười thêm ọi người an tâm mà gọi

-Ừm! Được rồi, cháu vào nhà đi, phòng cháu ở lầu 2 đấy! Có cần bác cho người dẫn cháu lên ko?

-Dạ thôi! Cháu tự đi được rồi mà!-Nói xong nó “tung tăng” lên cầu thang, đến tầng 2 thì có 2 phòng. 1 nhà vệ sinh [to bằng cái phòng người ta lun] và 1 phòng nó. Mở cửa vào thì toàn 1 màu hồng phấn, tường ốp gạch trắng tươi hình thỏ con[hồng thỏ nó thích mà]. Ầnh lên giường, nó nhìn dáo dác xung quanh rồi lại mở tủ đồ “Hix...toàn mấy bộ cầu kỳ ko, thật là...chắc ý của mama đây mà...Huhu!!! A, biết rồi...hihi...mình thông minh ghê ta” Nó vừa nghĩ vừa than thở nhưng 1s sau thì bệnh tự kỷ tái phát[bóng đèn hiện trong đầu nó đấy] Xuống nhà, nó nhờ người chở nó đến Diamond Plaza vào sắm khoảng 10 cái áo thun đơn giản như nó đang mặc[nhưng vải hàng hiệu chứ ko hàng chợ đâu nghen!] 10 cái quần tây lửng đen, thêm 1 cái kính bản to gọng đen 0 độ, rồi vào quán nhắm nhai kem 1 mình. Tối vào phòng, nó đánh 1 giấc ngon lành [ăn uống no say thì ngủ chứ làm gì]

Sáng hôm sau, 6:00am nó đã thức dậy rồi xuống nhà xem mấy cây hoa:

-A! Hoa ở đây nở đẹp ghê á, mấy dì ơi, cho con tưới hoa với!-Nó ngắm nghía xong rồi hỏi mấy người làm.

-Ừ! Cháu lấy cái bình kia tưới đi!-Mấy người làm cứ nghĩ nó tiểu thư khoe cát ko biết làm gì, nhưng khi thấy nó xách bình tưới và làm 1 cách nhẹ nhàng thì ngạc nhiên hết sức, thấy vậy nó quay qua nhỏn cười:

-Mấy dì tưởng con ko biết làm phải ko, hihi! Lúc ở Mỹ sáng nào con cũng tưới và chăm mấy chậu cây trước nhà hết mà!

Mấy dì gật gù rồi đi vào trong. Xong mọi thứ thì cũng đã 6:30 rồi, nó vào nhà dùng bữa sáng rồi lên phòng thay đồng phục trường mới “Trường cấp 3 Royal sao, đồng phục cũng xinh ra phết chứ!” thầm nghĩ rồi nó mặc xong, tươm tất, đứng quay trước gương với bộ dạng: Tóc búi tròn cao, kẹp toàn bộ mái lên đeo cái kính bản to[nó sợ mọi người ganh tị với nhan sắc ý mà, nhưng trông vẫn kute ngố nhé!...]...đồng phục nè áo sơ mi trắng viền nơ đỏ, hàng cúc áo trắng màu đỏ, váy caro đỏ trắng [sơ ri...mình chém lụi đấy!].

Chiếc BMW mui trần phóng trên đường, gió sớm tát nhẹ vào mặt. ”Klil1ttttttt.....xe nó thắng ngay trước cổng trường, tìm chỗ đỗ xe thích hợp rồi tiến thẳng vào phòng hiệu trưởng:

-Chào thầy! Em là học sinh mới đến nhận lớp ạ!-Nó lễ phép

-À! Chào em, em là con gái bác Lâm đúng ko?-Thầy còn ngỡ ngơ với hình tượng ngố của nó

-Dạ đúng rồi ạ! Thế cho em hỏi em học lớp mấy thưa thầy!?

-À, em học lớp 11A VIP đó!

-Dạ cảm ơn thầy!- Nó bước ra khỏi phòng rồi đi tìm lớp. “A! 11A, đây rồi!” nó thầm nghĩ sung sướng.

-Chào, em là học sinh mới đúng ko? Cô là Bích Ngọc-CN lớp 11A đây!

-Dạ em chào cô! Em tên Lâm Bảo Nhi, học sinh mới lớp 11A

-Cô biết rồi, nào vào lớp thôi!-Nói rồi cô bước vào cái lớp đang trong tình trạng hỗn độn...“RẦM” Cô dùng thước đập xuống bàn khiến cả lớp im thinh thít...ko 1 tiếng động: -Các em, lớp chúng ta có học sinh mới! Em vào đi!

Nó bước vào:- Chào các bạn, mình tên Lâm Bảo Nhi mong nhận được sự giúp đỡ từ các bạn!-Nó cười nụ cười toả nắng nhưng những đứa con gái nhìn nó ánh mắt khinh miệt:

-Trời, lại con mọt sách mà học lớp 11A, có lộn ko đây!-ns1

-Trông cái mặt ngu thấy ớn chứ!-ns 2

Bla...bla...[tạm cho qua]

-Em xuống bàn cuối ngồi đi, cạnh bạn Ngọc Trân nha!

-Dạ! Cảm ơn cô!-Nó bước xuống và đưa tay bắt làm quen

-Chào Trân, mình tên Nhi, mong bạn giúp đỡ, chúng ta làm bạn hén!-Nó cười thân thiện

-Ừm! Làm bạn tốt nghen!-Trân cũng cười lại và 2 đứa bắt tay

Nhân vật mới: Vương Ngọc Trân-tiểu thư tập đoàn họ Vương lớn t.3 thế giới. Cao 1m60 đáng chuẩn, thân thiện, ko kiêu ngạo nghen! Tính tình dễ thương, chọc điên lên là cho đỡ sống đỡ chết đấy! Giỏi võ[ko bằng nó thôi] IQ 175/200

**Cháp này giống những truyện khác nhĩ, lượng thứ vì Pury ko thể biến đổi được vì chap này có thể nói là cây cầu của sự đặc biệt!!! Từ chap 4 về sau sẽ ko có tình trạng này nữa[có chap giống nhưng khoảng 20-30% thôi, truyện teen như vậy thì khó tránh lắm, mong m.n lượng thứ nha!] **

4. Chương 4

Chap 4:

Hôm nay nó cao hứng...tiểu thư đi bộ, vừa tung tăng vừa hát, chả là hôm qua nó hẹn Trân ngay góc đường cùng đi bộ đến trường nên mới thế chứ nó lười nhất là thả bộ đó!

-BAO NHI!!!!-đang miên man hát thì Trân gọi nó. Hai đứa từ từ thông thả dạo bộ đến trường, ngắm cảnh vật xung quanh.

[Tua nhanh ngen]3 tiết học trôi qua nhẹ nhàng[hix...nó có làm gì đâu mà nhẹ với ko!]. Trân và Nhi dắt nhau xuống canteen, thấy đám người đông nghẹt nó kêu vai Trân:

-Ê ê!!! Pà pit người ta làm gì mà bu đông như kiến vậy ko?

-Hơiz...tại pà ko biết đấy thôi, bọn họ được mệnh danh là hót boy hót beo gì đó! Mình ko thèm để tâm làm gì.-Trân thở dài giải thích, cô ko quan tâm chuyện này nên ko có hứng thú gì, chỉ giới thiệu sơ vậy thôi!

Nó nhảy bật lên xem chuyện gì thì thấy ba anh chàng “sáng bóng”, nhìn thấy 1 người, nó khẽ nhếch mép cười đều.-Giời ạ! Có vậy thôi cũng bu lại làm thấy gê, chả có gì cả! Toàn lũ hót rác[nói hơi nặng nhĩ]

-I see like you!-Trân bình thản nói. Sau đó là 5,6,7... mười mấy ánh mắt đổ dồn về phía nó và Trân.

-Ái chà chà...các cô định gây sự chú ý cho bọn này à, muốn làm quen thì nói đại đi, chiều này cũ rích rồi!-Hắn lên tiếng[nam chính xuất hiện rồi!!!]

-Mấy người nghĩ mấy người là ai mà chúng tôi phải gây chú ý. Nhìn cái bản mặt là ko ưa rồi, mà nè, xuống chút đi coi chừng đu ăng ten đó, bọn này ko dư hơi đâu mà làm vậy!- nó và Trân tiến lại, vênh mặt

-Hớ! Cô nhìn lại mình xem, cái mặt mọt sách như thế thì bọn tôi ko dư hơi mà cãi tay đôi với cô!-H.Khánh lên tiếng[chắc chắc...tội nghiệp nhận ko ra mặt chị mình...sắp die với nó rồi!]

-Nè chú em, đừng giở giọng chê bai ở đây nhé!-Nó tiến thêm bước nữa nhìn thẳng vào mặt Khánh

“Ánh mắt quen quen [quen lắm đó cưng] nhưng thôi kệ, ko quan tâm”Khánh nghĩ-Nè đừng tưởng con gái là nhường nhá, ko khách sáo đâu đấy!-Khánh cãi lại, lấy sĩ diện

Nó nhếch môi:-Được thôi! Ko cần nhường!-vừa kết thúc câu nói, vắn tác phong đó, tay cho vào túi váy[trường sử dụng túi vải để tiện lợi cho học sinh]dùng chân gạt nhẹ thẳng em trai iu dẫu và...“Bịch” cú tiếp đất thành công...Khánh vừa “tĩnh tò” cùng ông địa Gác chân lên lưng Khánh, nó cúi mặt sát tai em trai:-Cưng mạnh miệng nhĩ, nhưng rất tiếc là có tu 10 kiếp cũng ko lại chị đâu!-rồi phăng cho thẳng em cái nhìn hot fire làm thẳng nhóc lạnh sống lưng“Ánh mắt, điệu bộ, giọng nói...a huhu...chết mình thật rồi” suy nghĩ đó biến từ khuôn mặt đỏ lửa sang xanh lè:

-Ồ...chị hai iu dấu ơi, em ko biết, tại em trót lỡ dại mà! E ko biết chị về nước còn học chung với em nữa! Huhu...tha cho em đi mà-nhóc vừa nói vừa sụt sùi nắm tay kéo áo chị nó[cảm nghĩ bấy bậ]

-Nhóc hay quá nhỉ! Dám thách chị mày nữa...nhưng thôi, coi như chị tha đó!-rồi nó cười, nụ cười như tia nắng làm tim ai đó vô tình trật 1 nhịp

-Dạ! Thôi bọn mình lại bàn ăn đi chị.-nói rồi nhóc kéo hẳn và tên kẻ bên đi

-À quên giới thiệu với chị! Đây là anh Khải Minh, còn đây là Nhất Trường. “Đại ca” em đây! hihi...thế cạnh chị là ai vậy

-Đây là Ngọc Trân, bạn chị.-Nó đưa tay về phía Trân.

-Chào mọi người. Vui được làm quen.-Rồi Trân cười rạng rỡ

-Ê nhóc con! Đây là ai thế!-hắn thắc mắc nhưng tính xem hết kịch mới nói.

-A! Đây là chị hai em đó!-nhóc nhìn chị hai trêu mếu

Đang vui vẻ bỗng...

-Hey! Dám ngồi cạnh tam hotboy của chúng tôi à! Cô phải trả giá đó!-1 đứa con gái son phấn dày đặc, váy cắt ngắn sát đùi, tóc vàng nhuộm trông ko ưa xí nào

-Hơ...bây giờ mới biết trường ta có trại chó hoang đấy!-Nó đứng lên nhìn vào mặt nhỏ đó-Nếu có rãnh thì đi tìm đồng bọn mà chơi đi!Chúng tôi làm gì ko liên quan đến cô!

...“Chát”...nhỏ giơ tay tát thẳng vào mặt nó[chặc...xấu số đùng vào nó rồi]. Nó ko phản ứng gì, cười 1 cách khinh bỉ, dùng 3 ngón tay nhẹ xoa bên má, bình thản ngồi xuống hộp 1 ngụm nước làm nhỏ tức tối, mọi người ngạc nhiên

-Hai nè, hai tính để vậy thật sao?! Bão đấy-thằng em ko tin nên thâm nhỏ vào tai nó

-Nhóc nghĩ chị hiền vậy sao-vừa nói nó vừa lấy khăn giấy lau xung quanh cái bàn rồi ăn vài miếng bánh snack đứng lên phun thẳng số thức ăn vào mặt nhỏ, ịnh tờ khăn giấy lau bàn khi nãy rồi nói:

-Có qua có lại...phúc lăm mới được đồ ăn thừa của tôi nằm trên mặt cô đấy!-cười khinh miệt với nhỏ rồi bước đi để lại cái đầu bốc khói, bao ánh mắt ngạc nhiên[trừ em nó, em nó biết nó ko ở loại vừa], và 1 cái nhìn thú vị của hắn.....

End chap 4

5. Chương 5

Chap 5:

Nó đang ngồi với nhóc Khánh [lúc Khánh biết nó về V.N thì dọn qua ở chung, có chị em cho vui ý]. Reenggggg....đt bàn reo lên, nó nhắc điện thoại:

-Alo, nhà họ Lâm nghe ạ!-giọng nó đáng yêu hỏi nhẹ

-....

-Thật ạ! Vâng, mai 2 chị em con sẽ ra đón pama nha!-nó nói giọng vui mừng...nhưng nhớ tới cái hôn ước quý quái thì nó trầm giọng lại ngay

-...

-Dạ! pye pama...pama ngủ ngon!-dập máy, nó thở dài ngao ngán. uống ực ly nước cam lấy bình tĩnh rồi lên phòng...chiêm vào giấc ngủ

8:00-Tân Sơn Nhất-Chiếc limo trắng đậu ngay cổng chính sân bay. 1 cô gái có đôi chân trắng thon, đeo cặp kính mát nâu đen, tóc xỏa dài tự nhiên mặt đậm trắng, bó người, viền lông thú cực sang trọng và 1 chàng

traị cũng đeo kính, áo sơ mi trắng khoác áo da đen, quần sơ mi trông lịch lãm vô cùng [tại pị pắt nên nó mới mặc vậy đó chứ ko thì dễ gì]

Nhìn dáo dác...-Pama, con đây nè!-Nhi réo lên

Pa nó thì chạy lại ôm Nhi còn mama thì ôm thằng quý tử H.Khánh rồi 4 người vào nhà hàng dùng bữa, kêu món xong, pa nó nói:-Nhi nè, tối nay con đi gặp xui gia nha! Nhớ chưng diện đẹp vào đây!

-Ồi, ăn mặc bình thường cũng được mà, tự nhiên hôm nay pama bắt thế này, khó chịu chết được!-nó bĩu môi nhăn mặt

-Ko cãi nữa, nói sao thì nghe đi, đừng để pama dùng biện pháp nhá!-Mama ra tay cứu pa nó, đấu võ mồm thì ko thắng nó nổi đầu

-Vâng...hix...số con thiệt đen đui mà! Huhu-Nó rên làm cả 3 người cười ngả nghiêng. Thấy ko hiệu nghiệm nó cuối xuống ăn tối tấp [Ặc ặc...mặc sang trọng còn ăn thì...như con heo bị bỏ đói]

Trưa hôm nay trời đẹp nên nó mở cửa sổ, nó nhắm mắt lại ngồi nghe những bài nhạc slow, hát khê theo làm tâm trạng nó thư thả [giường nó đặt cạnh cửa sổ] Đang nghe thì điện thoại nó rung làm nó giật người:-ALO!!!!-nó bực người đang phá rối sự yên tĩnh của nó

-Khải Minh nè, đang làm gì đó!-giọng hần nhẹ nhàng làm nó từ sồn gai óc thành...điên lên

-Đồ chết tiệt, hết lúc điện sao điện lúc này, anh có biết anh đang phá rối sự riêng tư của người ta ko, mà anh làm ơn bỏ cái giọng đó đi nhá! Tôi nghe mà ớn đây này.-Nó rửa vào điện thoại làm hần ko thể giả nai được nữa

-Nè, cô ăn nói cẩn thận đó, phúc 3 đời cô mới được tôi gọi nhé!-hần cũng ko vừa

-Cái gì...có mà họa 10 kiếp ấy, CHẾT ĐIIIIIIII!!!!!!-Nó hét vào điện thoại rồi quăng “bé dế” cái búp vào góc tường ko thương tiếc

Đầu dây bên kia thì vừa bị tra tấn lỗ tai xong thì cũng để chiếc iphon lên bàn [nó cũng xài iphone nữa ý, nhà giàu mà lị!...]...cả 2 cùng...trùm mền đi ngủ [khác phòng đừng nghĩ pây truyện này ko kích thích trí tưởng tượng đen tối ghen!]

Tối hôm đó, nó tự make up, nó thích tự làm nên tự xử luôn! Nó trang điểm sơ, vuốt mái lên giữa ngôi, cột xả nhúm nhỏ rồi uốn lộn to giả ở dưới, mặc chiếc đầm trắng đỏ hồng xéo vai, viền dây bím, 1 bên vai trống là sợi dây tết bím, trông nó ko khác gì 1 tiểu thiên thần. Nhà hàng Star Live nó và pa nó lại quẩy tiếp thị, được hướng dẫn lên phòng V.I.P 3, bước vào phòng:

-Chào chú em, hôm nay tôi dẫn Bảo Nhi, con gái tôi đến gặp mặt con trai ông đây!-Pa nó vui vẻ với ông bạn cố hữu

-Chà chà...con gái ông xinh thật đấy, bọn nó đúng là cặp trời sinh mà! Haha-Ông ấy cười lên [kêu pa hần nha!]

Hần giờ mới bỏ cuốn báo xuống thì...“tiên giáng trần, à ko, Bảo Nhi...Lâm Bảo Nhi...hihi, cô ấy xinh thật đấy!” hần lắc đầu nguây nguây xua cái suy nghĩ đó “Hứ, xinh gì, hồi trưa có ý tốt gọi hỏi thăm lại bị trù ẻo chết, ko đc, phải chơi cô ấy!”-rồi cười đều

Nó thấy hần thì lầm bầm:-Cái tên chết tiệt, tại sao ông trời bắt công thế, sinh con ra còn sinh cái tên điên đó nữa làm gì!”

-Nhi, con lầm bầm gì đó, chào bác đi!-Pa nghiêm mặt nhìn nó làm nó lủi thủi theo sau pa:-Chào bác!-Nó nhẹ nhàng

Nó kéo ghế ngồi xuống...2 đứa đấu võ mồm làm 2 ông bạn già lắc đầu ngao ngán

Cuộc nói chuyện kéo dài 1h cũng kết thúc:

-2 đứa về với nhau đi! Pa và ông bạn ở đây nói chuyện 1 lát rồi gọi xe về sau!-pa nó nói làm nó và hần mặt đỏ tía tai [đỏ vì giận]

-Tại sao con phải chở cô ta, cô ta dám nói con là đồ...

-Đồ gì. hờ! Anh nghĩ anh có phúc phần để chở tôi à, mơ đi nha pé!-Nó xen ngang làm hấn giận càng giận thêm

-Cô nghĩ tôi chở cô à!-hấn nói rồi quay lại 2 ông-chào pa, chào bác con về trước!-rồi hấn bước đi để lại cái đầu tức tối

-Nè. Anh được lắm! Thưa pa thưa bác con về!-rồi nó chạy theo hấn, thấy xe hấn đang chạy ra thì nó phi ra, đứng giữa đường cản xe hấn lại [con này gan nhợ!]

-“Kítítítítítítít”.....

**Chuyện gì sẽ xảy ra, đón xem tập tiếp theo

6. Chương 6

Chap 6:

Chiếc xe kịp thắng lại nhưng hơi chậm, đầu xe đụng nhẹ vào đầu người làm nó khụy xuống. Hấn thấy lo, liền mở cửa lao nhanh lại chỗ nó đang ôm gối rên rên...“Cốp...cốp” 2 chiếc guốc của nó phan thẳng vào xe hấn, hấn từ hoảng sang nổi máu điên:

-Nè, cô biết xe tôi đắt lắm ko hả, trầy xe tôi rồi! Mà cô có sao ko, tôi đưa về!-hấn gất giọng

-Haha! Hạng công tử bột như anh cũng biết xót của nữa à!-Nó cười to chọc tức hấn rồi châm tiếp dầu vào lửa [con này ghê]-tôi đã nói với anh là anh ko có phúc phần chở tôi đâu hén!-Nói xong nó đứng dậy, cà nhắc bắt taxi rồi leo lên để lại cái đầu đang choáng ngợp với bao cảm xúc...giận có, tức có, đau có! Giận vì nó nói hấn ko đủ tư cách chở nó, Tức vì 2 cái phan bằng guốc của nó vào xe hấn, Đau vì hấn đã ko được chăm sóc vết thương cho nó.

Về phần nó, nó lên taxi rồi xoa xoa cái chân, ko biết xui quấy thế nào, đang đi thì xe tắt máy, nó nóng lên quảng thẳng tờ 50k vào mặt tên taxi rồi khập khiễng bước xuống, tên đó thì nhếch mép 1 cái nhìn nó cà nhắc ra ngoài. Đến ngõ vào nhà nó thì có 1 đám thanh niên to con khoảng đầu 5 thẳng:-Cô bé, có cần anh đưa về nhà ko?-Tên đầu đỏ tai xổ khuyên lên tiếng

-Hừ, các người đủ nhân cách để đưa tôi về sao?-Nó cười khinh bỉ rồi tiếp tục đi, tên đó thấy vẻ kiêu ngạo của nó tưởng nó giống những tiểu thư khác liền ra hiệu cho đàn em xông lên, với đứa giỏi võ như nó, nó cảm nhận được có người đánh lên nên cố hết sức dùng chân đá về phía sau đang tính dùng cây đập đầu nữa, sau đó nó bay lên, dùng hết lực chân đập thẳng vào mặt 2 tên kia, chân nó giờ đã hết lực cả rồi, 1 tên nữa chạy lại...hết cách nó dùng khủy tay đẩy nhẹ tên đó, lợi hại...tên đó bay ra xa 5m [bây giờ thì biết tại sao nó lại toát lên vẻ lạnh lùng và lúc đánh nhau nó hay xài tay rồi đấy! Vì tay nó rất mạnh, ai xui bị nó dùng tay là bay như chim ấy!] tên còn lại thấy nó sắp kiệt sức nhanh chóng hươ lấy cây gỗ, đập vào vai nó, nó biết nhưng chỉ vừa quay lại thì...“Bốp”...cây gỗ giáng vào vai nó, nó đau điếng, dùng tay con lại đập vào cổ tên ấy:-Ai bảo chúng bay làm vậy?!-Giọng nó tức giận

1 tên bị nó đập rung rung lên tiếng:-Dạ...dạ...là...là...

Đang cà lâm thì nó gất hỏi lên:-AI!!!

-Dạ là tiểu thư Tuyết Mai ạ!-Tên đó như mếu ra khi thấy ánh mắt đỏ lừng đầy sát khí của nó

-Vậy sao! Hừm...nó nhếch môi-Còn bây giờ ta cho bọn bây 3s để cút!!!-Chưa đến giây t2 thì bọn nó đã chạy mất dạng. Nó đứng dậy, khó nhọc bước đi. Mưa...“Ông trời ạ! Con ra đến nông nổi này con chưa tệ hay sao chứ! Hix”Nó thảm than thân! Mưa lúc 1 nhieu, bước chân nó càng nặng trĩu! Đến nhà, nó bấm chuông tới tấp, mặc kệ những lời lo lắng từ nhóc Khánh, sự hoảng hốt từ pama nó, nó chỉ nặn ra 1 nụ cười rồi khệ nệ bước lên phòng, nó ngã tự do xuống giường...thiếp ngủ mà quên rằng nó chưa thay đồ. Buổi sáng, từng tia nắng hắt qua cửa sổ làm nó nhúu mày tỉnh dậy! 7h...nó bừng tỉnh “Sao hôm nay mình ngủ nhiều thế” Nó lẳng xằng vào phòng thay bộ đồ đồng phục, rồi búi tóc lên, nó sợ trễ nên hấp tấp chạy xuống...“Ấy da! Chết thật, kiểu này phải lết xuống thật rồi!” Nó ôm chân rồi lết từ từ xuống phòng khách.

-Hai, chị sao vậy nè!-Nhóc Khánh nhìn nó rồi lại đỡ nó, nhưng nhóc khựng lại khi hấn đã nhanh tay choàng tay nó lên vai mình. Nó thì mặc ai làm gì mình vì bây giờ đầu nó rất choáng, ai làm gì, nó đi đâu cũng khó biết được. Hấn dìu nó xuống sofa nhà nó, sau hồi định thần, nó thều thào:-Anh...làm gì ở đây thế?-Nó khó khăn nói thành tiếng rồi ho sặc sụa.

-Con sao thế, hôm qua đêm mưa lên phòng ko thay đồ à, pama gọi mãi chẳng thấy mở cửa?-Pa nó lo lắng hỏi

“Ồ hén. Đúng thật là...”-Dạ, tại con mệt quá nên lăn ra ngủ luôn!-Nó cười gượng

Hấn nghe tim mình đau...đau lắm “nếu tối qua đưa nó về thì ko có chuyện này...nhưng rõ ràng là nó lên taxi mà...sao lại...”hấn ko hiểu cảm xúc của mình...hấn đang lo lắng cho nó thật sự hay chỉ vì hối hận...“đúng, chỉ là hối hận thôi!” Hấn gật đầu...phủ nhận tình cảm trong hấn!

End chap 6

7. Chương 7

Chap 7:

Hấn dìu nó vào phòng ăn, đặt nó xuống ghế rồi ngồi kế bên. Trước mặt nó giờ là tô cháo “bổ dưỡng”, nó nhìn mà mặt nhăn mày nhíu, mama nó biết lên tiếng trách móc:-Thật là, ko biết hôm qua làm gì để ra nông nổi này nữa, ăn nhanh rồi lên phòng nghỉ ngơi đi. Trưa dậy kể cho pama biết chuyện gì đã xảy ra!

-Dạ...tại sự cố thôi mà, ko có gì đâu, cả nhà ăn đi!-Nó liếc xéo hấn“tại nhà người mà ta ra nông nổi này đây! Lái xe kiểu gì mà thấy người ta trước mặt cũng phóng thẳng tới nữa. Đúng là...thù này ko trả ta ko phải là LÂM BẢO NHI!!!!” nó thẳm trong bụng

15sau...-Ừm...con ăn xong rồi, con lên trước nha!-Nó xin phép rồi lủi lên phòng.

-Khoang...Minh à, con đưa nó lên phòng đi! Thấy nó đi kiểu đó té cầu thang ko chừng!?-pa nó lo lắng [sẵn tiện tạo cơ hội lun ý mà]

-Thôi thôi, con còn yêu đời lắm! Khánh, đưa chị lên phòng, nhanh!-Nó quay sang Khánh “Ko đồng ý là chị xử đẹp đấy”. Nhóc Khánh dường như đọc được ý nghĩ nó liền luống cuống chạy lại, vừa chạm vào tay nó...-Khánh! Ở lại đây pama có chuyện muốn nói!!!-Mama nó gần giọng về nghiêm trọng.

-Thì đưa con lên rồi xuống nói cũng được mà, Khánh nghe....Aaaaaaa.....anh làm cái quái gì thế, bỏ xuống mau!-Đang nói giữa chừng thì hấn bế xốc nó lên.

-Cô nằm yên đi, ko tôi thả xuống à, đúng là con heo nặng ký mà!!!!

-Anh.....anh được lắm!-Nó vừa nói vừa lấy tay đâm thùm thụp vào vai hấn, hấn thì đau đến thấu người nhưng cũng ráng đưa nó lên tới phòng, đặt nó xuống giường.

3 người dưới nhà thấy cảnh tượng “dễ thương” đó thì khúc khích cười!

Về phần nó, hấn vừa đặt nó xuống giường thì nó lại thấy choáng nên ngủ luôn. Hấn nhìn vào gương mặt đang ngủ của nó, khẽ vuốt tóc rồi đặt cho nó 1 nụ hôn lên trán được phủ mái của nó...“hương dâu tây...quen lắm” hấn thẳm nghĩ rồi chợt giật mình vì cái hành động ngớ ngẩn này“Tại sao chứ, ko thể nào sao lại hôn nó, Khải Minh...mày điên à, sao lại hôn con bé ngớ ngẩn này, nhưng quả thật...quen lắm!”...tiếp tục nhìn nó, nhớ lại 10 năm trước....

1 cô bé gương mặt bầu bĩnh, môi hồng tươi, mặc chiếc đầm trắng đang nằm ngủ trên bãi cỏ xanh...đằng kia, trên cành cây...1 cậu bé tóc màu hạt dẻ có gương mặt khá điển, toát lên 1 sự lạnh lùng. Cậu bé đang ngồi ngắm cảnh vật thì thấy cô bé, nhảy phóc xuống bước đến chỗ cô bé...thiên thần nhỏ...cậu cười rồi khom người mi nhẹ lên trán cô bé...hương dâu tây...thơm đến đáng yêu, rồi cậu đến cây dâu tây gần đó, hái 1 quả đỏ tươi, nhẹ nhàng đặt vào tay cô rồi bước đi. Cô bé khi tỉnh dậy thì thấy trong tay mình có 1 quả dâu tây, đang đói, ko chùng chừ cô bỏ vào miệng nhai ngon lành, cười híp cả mắt. Cậu bé này giờ vẫn ngồi trên cành cây, quan sát cô bé...mỉm cười. Hôm sau cô bé ra chỗ đấy, thấy cây dâu có nhiều trái chín nên hái 1 quả ăn...ngày nào cũng thế, cô dâu biết cậu bé lúc nào cũng quan sát cô...chăm sóc cây dâu tây tươi tốt.

Cho đến ngày cây dâu còn quả cuối, cô ngắt trái cuối rồi bước đi, lần này cô ko cười nữa mà 2 dòng nước mắt lăn trên 2 đôi má trắng, cô bước đi...cậu bé nhảy phóc xuống “thiên thần khóc....tại sao chứ!” Hôm sau, cậu bé vẫn trên cây quan sát, 1 tiếng...2 tiếng...3 tiếng...cậu đợi tới tối, cậu về nhà với 1 nỗi buồn...hôm tới cũng vậy...suốt 1 tuần cũng ko thấy cô bé đâu...ngày thứ 8 thì cảnh vật vẫn thế, vẫn cái cây đó, bãi cỏ đó, cây dâu đó nhưng tất cả chỉ còn là cảnh vật...

****End chap 7****

8. Chương 8

Chap 8:

Ủ...um!-Mở mắt ra, nó định ngồi dậy thì...”Quái gì thế này, sao hấn lại ở đây? Nó chột bụng khó chịu khi thấy hấn nằm dưới tay mình, khẽ nhấc lên, bàn tay nó đưa dọc từ trán...xuống sống mũi...dừng lại tại đôi môi ẩm của hấn, nó mỉm cười rồi chợt giật tay lại vì cái hành động ko lý do này, bật dậy nhẹ nhàng

-Cô dậy rồi đấy à?-Mắt nhắm mắt mở hấn nhìn nó

-Ko thấy sao còn hỏi.-Câu nói đầy vẻ khó chịu của nó làm hấn hơi thắc mắc nhưng cũng cho qua

-À...um!-Thấy mình hớ nên chỉ ậm ừ

-Bây giờ anh định ngồi đây xem tôi thay đồ à?!

Cảm giác nó đang ko bực chuyện gì nên hấn ko nói gì, lẳng lặng ra ngoài [nói nữa là có án mạng].

Còn trong này...”“Bốp...bốp” nó lấy ta đập vào đầu “Mày làm cái gì thế này...LÂM BẢO NHI sao lại làm việc ngu xuẩn thế này chứ, IQ 180/200 của mày đâu rồi?”. Xong 1 hồi vật vã với cái việc làm “kỳ quái” nó thay đồ rồi xuống phòng khách [chân nó còn cà nhấc nhé!]

-Minh, con chở bé Nhi đi chơi đi, nhớ đừng về sớm quá đó nghen!-Mama nó cười ranh.

-Sao ạ! Hôm nay con có việc-nó cố vớt vác-với lại con kiu nhóc Khánh chở con đi cũng được mà!

-Ôi thôi! Em ko muốn làm kỳ đà cản mũi đâu!-Nhóc lè lưỡi trêu. Bắt gặp cái nhìn đầy “trìu mến” từ bà chị yêu quý nên nhóc im bật, cúi gằm mặt.

-Ko, Khánh ở lại! Còn việc gì thì gác qua 1 bên. Ko nói nhiều, mama cho con 3 để ra khỏi nhà[Ặc, cái này giống bị đuổi đi thì đúng hơn]-bà làm mặt nghiêm trọng.

-Vâng...Minh, anh nghe mama nói gì rồi đó, ko cần nhắc lại chứ!-Nó chán nản

-Ko mượn, ra ngoài đi!-Sâu trong hấn cảm thấy vui vui nhưng ra vẻ ko thích.

Leo lên xe, đi xa nhà nó khoảng 3-4 căn:-Cho tôi xuống.

-Cô đang làm trò gì vậy! Ko nghe pama bảo à!-Hấn phải đối [nói chính xác hơn là phản đối kịch liệt]

-Nghe chứ! Nhưng đó chỉ là trước mặt pama thôi! Nếu anh ko cho tôi xuống xe tôi sẽ nhảy xuống à!-Nó nhướng mắt nhìn hấn kèm theo câu nói đầy sát khí [con này dám nói dám làm đó]

“Kíttttttttttt...” Nghe nó dọa hấn liền phanh gấp, tấp vào lề đường. Được cơ hội, nó phóng nhanh xuống bắt taxi. “Đồ bướng bỉnh”-hấn thầm trách nó.

Chiếc taxi dừng lại ở 1 cánh đồng cỏ, bao phủ bằng 1 màu xanh, gió nhẹ nhàng thoảng mang hương hoa. Nó ko để ý 1 điều...[điều gì đọc tiếp sẽ biết...hehe]

Nhảy phóc xuống, nó tung tăng khắp nơi quanh cánh đồng tận hưởng sự thoải mái này rồi tìm...cây dâu tây. “Hihi...đây rồi, vẫn tươi và nhiều trái như 2 năm trước nhỉ”-nó nhảy cẫng mừng trong bụng. Ngắt 1 trái đỏ nhất, bỏ vào miệng, nó cảm nhận được vị chua chua ngọt ngọt, quỵện nhẹ vào gió.

“Rầm...” ... “Ko phải chứ, sao lại là nó” [Hehe...hơi ngạc nhiên đúng hok, vậy thì Pury tua lại nhé! Tiếp tục quá khứ của chap 7 ấy!]

Chả là 10 năm trước, sau khi cô bé đó đi khoảng 1 tuần thì cậu bé cũng sang Mỹ du học...

5 năm sau, cậu bé về VN, tìm lại cảnh vật cũ [cậu bé là hắc ý, khỏi nói cũng biết hén!]. Hắc đã tìm đủ mọi cách để cứu cây dâu do lâu quá ko được chăm sóc kĩ [người chăm đồng ở đây chỉ tưới sơ nước qua thôi] nên sắp chết, cây được cứu, thế là 1 tuần ít nhất 4 lần hắc để đây hóng gió rồi chăm sóc cây dâu này luôn. Hôm nay định rủ nó đến chơi ai dè...

Nó nghe tiếng đổ liền giật mình quay sang [hắc đang xách bình nước tưới cây đấy ạ! Pury ko biết diễn tả nên làm đại cái “rầm” lun! Hi hi], thấy hắc nó hơi ngạc nhiên rồi sau đó cho là sự trùng hợp thôi!

“Tại sao, tại sao lại ở đây, tại sao lại biết chỗ này, tại sao lại ngẫu nhiên đến thế chứ...! Ko thể nào, điều đó thật vô lý” còn trong đầu hắc bây giờ thì đây gặp các câu nghi vấn và theo sau là hàng loạt câu phủ định, đầu hắc như muốn nổ tung.

2 con người...2 suy nghĩ trên 2 đường thẳng song song...2 đôi mắt nhìn nhau ko 1 điểm tựa...và...1 sự bình yên đến kỳ lạ...

****END CHAP 8****

9. Chương 9

Chap 9:

“Cô bé dâu tây!?”-hắc nói trong miệng nhưng ko hiểu sao nó nghe được.

-Cô bé dâu tây gì chứ!-Nó ngỡ ngàng rồi tự nhiên ôm đầu. 1 ký ức nào đó cứ thoát ần thoát hiện làm đầu đó đau như búa bổ, nó khụy xuống nhưng bao nhiêu ký ức cứ mập mờ mập mờ mãi ko thôi! Hắc chạy lại đỡ nó ngồi xuống, nhưng chưa thay đổi được sắc mặt ngạc nhiên, chưa cho qua được những câu hỏi ấy!

-Cô có phải là cô bé đó...-hắc ngờ ngợ ngưng lại, hắc biết nó ko trả lời vì thực chất hắc chỉ luôn quan sát nó ở phía sau, ngay cả gương mặt cậu bé lúc đó nó còn chưa biết...nó chỉ biết có người âm thầm cho nó ăn dâu thôi.

-Anh làm ơn đừng hỏi có được ko? Làm ơn cho tôi yên.-Nó nói như gắt lên, mồ hôi cứ ứa ra, nó ko muốn nghe gì cũng ko muốn làm gì, chỉ cần yên tĩnh.

30'...khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng đủ để làm 2 con người cảm thấy bình yên hơn lúc nào hết. Ko 1 tiếng nói, chỉ nghe gió hát...tiếng líu lo của những chú chim non trong 1 không gian chỉ có 2 người...hắc ước thời gian ngừng lại cứ sống trong sự tĩnh lặng này thì quá tốt, nhưng thời gian mà...thời gian làm con người sợ hãi...sự gấp rút...sự hồi thúc và cả sự chờ đợi đều nằm ở thời gian. Nhưng rõ ràng thời gian vô tâm lắm...mặc ội thứ, nó vẫn là nó, cứ trôi đều đều mãi ko thôi!

-Ngồi mãi ko thấy chán à!-Nó lên tiếng phá tan bầu ko khí, ko phải vì nó ko thích sự im lặng mà nó tin chắc thời gian sẽ ko ngưng đọng để cho nó tận hưởng mãi cảm giác này.

-Vậy về thôi!-Hắc đứng dậy rồi kéo tay nó lên, bàn tay hắc đang lạnh...lạnh như con tim vậy, nhưng thật sự khi nắm tay nó thì rất ấm...cứ như nó đang truyền khí cho tay hắc và là lò sưởi cho trái tim vậy! Nó đứng dậy rồi rút tay ra bỏ lên xe trước. Vẫn như thế, vẫn là sự im lặng vô định...

“Ọt ọt” [cái bụng nó biểu tình đúng lúc ghê!]-cả hai nhìn nhau rồi cười. Cười 1 cách thoải mái chứ ko phải là gượng ép hay là do bản chất thật.

-Đi ăn đi!-Nó xoa xoa cái bụng rồi nói như ra lệnh vậy. Hắc ko nói gì chỉ quay đầu xe đến 1 nhà hàng Việt chính gốc. Nó và hắc đã ngăn ngấm cái cảnh bào ngư vi cá, món ăn nước ngoài đủ loại nên quay lại với mấy món dân dã. Đi có 2 người mà kêu như đi 10 người vậy [hix...hơi quá tay!], cả 2 tranh nhau ăn, ko ai nhường ai mặc cho sự choáng váng của nhân viên và bao nhiêu ánh mắt nhìn cứ như “người hành tinh”

-Ăn miếng cuối sau ko ăn nữa đâu! [Trời ạ, sạch sẽ, còn có miếng thịt thôi pà muốn ăn cũng ko có mà ăn!!!]

-Ừ, tôi cũng vậy!-Nhai ngon lành miếng cuối cùng [ý nhằm miếng cuối cùng] rồi lưng ra ghế thở phì phò [eo ui...ăn gớm thật...phục sát đất] tính tiền xong rồi về nhà [tua nhanh lun!] Lúc này lên xe thì cả 2 nói chuyện

rôm rã...nào là móc khốe nhau rồi chọc cho giận nhau, nhưng hấn tự nhiên vui lắm! Trái tim đóng băng mà bao lâu nay hấn tạo ra 1 phần đã bị ánh mặt trời như nó làm tan chảy mất rồi! Nhưng hấn chưa nhận ra điều đó...chỉ có sâu tận con tim hấn mới biết được...nhưng nó chưa đủ sức mạnh để phá đi rào cản...rào cản của sự lo sợ...

Hấn sợ hấn sẽ làm khổ nó như mama hấn đang dày dọa papa hấn, 1 người đàn ông bị chính vợ mình rũ bỏ 1 cách đau thương, sự hiện diện của ông ta chỉ còn là hạt cát khi tiền tài, giàu sang và lòng tham đã che lấp tất cả. Hấn muốn mình thật giỏi để tự xây dựng 1 tập đoàn ình, hấn muốn tự tay đánh sập tập đoàn của mama hấn và bắt bà ta phải chịu đau khổ như pa hấn...1 người bị bà ta coi là vô hình nhưng dường như hấn quên mất 1 điều rằng...đằng sau người đàn ông thành công cần có 1 người phụ nữ...

-Tối rồi...khỏi phải nước miếng cái lộn với anh!-rồi nó mở cửa xe nhảy tọt vào nhà để hấn ở với...chiếc vô-lăng, mặt méo xệch “Haizz...nhìn vào ai nghĩ cô ta là đương kim tiểu thư nhà họ Lâm đâu chứ! Thật chẳng giữ tác phong chút nào...nhưng cũng đáng yêu đó chứ!” rồi hấn ngoay ngoay lắc đầu với cái suy nghĩ mà hấn cho là điên rồ.

-Con chào pama!-Nó nhảy chân sáo vào nhà mà quên rằng chân chưa khỏi nên...“Á” nó rên lên mém đập gối xuống đất hiệp 2 nhưng hấn kịp chạy lại chụp eo nó rồi đỡ nó lên...nhưng trong lúc đó thì...“Ting...ting...ting...ting...” tiếng chụp ảnh của pama nó reo liên hồi rồi 2 ông bà ngồi cười rút rút với những hình ảnh đáng yêu này. Hấn ngại quá nên...“BỐP” 1 cú tiếp đất tuyệt đẹp của nó khi hấn buông nó ra và sau đó là cái “hotfire” cực đỉnh từ ánh mắt trong sáng hồn nhiên vô tư [ặc ặc...lố rồi lố rồi...xuống thôi] nó lồm cồm bò dậy và...

-ĐỒ ÁC QUỶ...TUI MONG RA ĐƯỜNG SÉT ĐÁNH ANH CHẾT KO TOÀN THẤY!!!! [hix...trù ghê quá, chết cũng ko tha] hấn biết máu nó đang sôi ở 2000 độ nên cũng ko dám chọc gì thêm [mún nằm viện thì cứ việc] chỉ riu rít xin lỗi rồi đỡ nó dậy ngồi lên ghế.

-2 đứa làm gì về sớm thế!-Pa nó hỏi như tù nhân ý.

-Hix...con gái phải về sớm ko thôi có người bắt nạt con rồi sao, pa ko biết thương ngọc tiếc gà như con à. Yếu điệu thực nữ như con có dễ bị ăn hiếp lắm!-Nó nhìn pa với ánh mắt hiền thực rồi quay 180 độ về phía hấn với ánh mắt giết người.

-Thôi đi cô nương, người ta ko bị cô ăn hiếp là may lắm rồi chứ ai dám ăn hiếp cô chứ!-hấn ớn da “gà” với cái ánh mắt thay đổi 180 độ của nó

-Hơ...tui hiền lắm cơ, chưa biết cắt cổ con gà nữa chứ lị!

-Haha...ko biết cắt cổ gà...chỉ biết cắt cổ người! Haha-hấn cười sặc sụa với cái điệu bộ của nó mà quên luôn MỐI NGUY HIỂM TRƯỚC MẮT

END CHAP 9

10. Chương 10

Chap 10:

”BỐP” 1 cái đánh trời giáng ko thương tiếc vào lưng [khỏi nói cũng biết ai phải hok!?] làm hấn hồn bay phách lạc và tiếp sau đó là... “BỐP” nó khuyến mãi thêm 1 cái nữa khiến hấn giờ mới hoàn hồn lại, quay lại nhìn nó với ánh mắt vô (số) tội nhưng bất kịp cái nhìn sắc lém lăm hấn thu lại, ko dám lộng hành nữa.

-Trời ơi! Tôi là chồng chưa cưới của cô mà cô hành hạ thể này thì mai mốt làm sao?-hấn thốt lên trong nỗi ức khuất

-Tểu nhĩ? Nếu ko để mai mốt anh ăn hiếp tôi hả? Người ko vì mình trời tru đất diệt đó biết ko?-Nó đang trong tình trạng cực kỳ bình thản, có thể nói như nó ko biết mình vừa làm gì luôn trả lời hấn rồi bước lên lầu. Pama nó với hấn thì trở mắt ra nhìn cô bé vô cùng “đáng yêu” này.

Sáng hôm sau nó dậy hơi trễ hơn ngày thường, tay vịn vai hôm trước bị đánh mặt méo xẹo “Hix...đau quá, sao tự nhiên hôm nay lại ê ẩm thế này...Tuyệt Mai...để rồi xem trò chơi sẽ như thế nào?” khẽ nhếch môi nửa miệng rồi tiếp tục...rên! Hôm nay nó thay đổi hình tượng, thay vì búi tròn thì nó cột cao, xả mái tóc xoăn nâu nâu của mình ra cùng cái mái ngố trông rất kute. Nó là vậy, tuy thường giả dối nhưng thay đổi hình tượng cũng là 1 thú vui đối với nó đấy! 1 chiếc BMW trắng mui trần đỗ trước cổng nhà nó, nhân của chiếc xe bước xuống thì...

-Wø! Anh làm cái gì ở đây thế?!--Nó cảm thấy khó chịu xen lẫn 1 chút vui vui khi người bước xuống xe là hần.

-Pama cô bảo tôi chờ cô đi học. Hôm nay đừng hòng phóng xuống xe giữa đường như hôm qua nhá! Cô chết thì tôi bỏ, ko quay lại đâu nên tốt nhất đừng xài kiểu hăm dọa đó!-Hần chết sững với hình tượng búp bê của nó, nói 1 câu vô hồn [hồn bị nó hút rồi còn đâu!]. Trong lúc đó thì nó đã tốt lên xe, ngồi nghe nhạc. 1' sau hần hoàn hồn lại thì mới leo lên xe ánh mắt ko rời khỏi nó.

-Đồ điên! Lo chạy đi, tui chưa muốn chầu Diêm Vương, ok?--Nó phát hoảng với kiểu chạy 1-0-2 của hần, mắt thì dăm dăm nhìn nó tay thì cầm vô-lăng

-Ồ ờ!-Đội nó phan 1 hơi xong mới tỉnh ngộ tiếp tục chạy, lâu lâu hướng mắt qua nó. Cửa sổ xe mở cho gió luồn vào đưa tóc nó nhẹ bay, hương dầu tây ngọt thơm trên người nó thoang thoảng khiến cho đôi môi của hần phải cong lên nụ cười hạnh phúc, miệng nó thì ngân nga mấy câu hát lâu lâu thì cười cười [giống tự kỷ á]. Vừa bước xuống xe, 1 đám nữ sinh đã chạy lại vây quanh hần còn hần thì cứ kéo tay nó mãi làm nó bực mà ko làm gì được [chả là chị Nhi nhà ta ko muốn gây sự ạ! Đang tính kể lâu dài] rồi để cho hần lôi nó đi xềnh xệch. Tiết đầu vào lớp hần muốn điên với nó luôn: Lúc thì lấy bút chì chọc chọc vào người hần rồi khúc khích cười, khi thì quay qua búng lỗ tay hần 1 cái thứ điều muốn nhảy dựng... Thật Phong, Trân và hần ko hiểu sao hôm nay nó lăm lăm trò trong khi ngày thường nó cũng thuộc loại mà 3 người đánh giá với chữ “hiền” [Ặc Ặc...nhầm rồi, nó mà phá người nào thì người đó “dở sống dở chết” với nó ấy]. Ban đầu nó hiền thực nết na bao nhiêu thì càng thân với nó lại càng khổ với nó.

-Hơizz...xuống cantin bổ dưỡng cái, hôm nay học mệt thật!--Vươn vai rồi xoa đầu, nó ra vẻ như mệt mỏi lắm ý!

-Hôm nay bà uống nhầm thuốc chuột à, phá thế!--Trân suýt rớt quai hàm với cái hành động của nó.

-Đó mới là level 1 thôi! Càng thân với tui thì tui càng phá! Haha...đi thôi!

Vô tình 1 chút gì đó gọi là “hạnh phúc” im lặng len lỏi vào tim hần khi nghe câu nói “càng thân với tui thì tui càng phá”, dường như nó muốn chủ nhân của trái tim này ko nhận ra, chỉ gợi ý chút đỉnh vào nụ cười, duy việc con người hành động theo trái tim hay theo lý trí của cái đầu thì cũng còn tùy...

Hôm nay nó đặc biệt ăn nhiều với cái lý do cho bản thân là...tắm bổ cho cơ thể đang kêu ê ẩm và thức ăn tắm bổ là...kem, kẹo, bánh, coca, sữa,... [cái đó chắc chỉ tắm thôi còn bổ hay ko thì chưa biết!] và đột nhiên...

-NHÓC CON!!!!!!

END CHAP 10

11. Chương 11

Chap 11:

-A! Anh Key!!!!-Nghe ai kiu mình bằng nhóc con với cái giọng quen quen buộc nó quay lại và ko ai khác chính là anh 2 nó. [Key là biệt danh pama với anh nó bắt nó phải kiu như vậy á!]. Cà nhắc chạy lại ôm Key khiến mọi người xung quanh muốn rớt con mắt ra ngoài [ko tính Khánh] còn hần thì tự nhiên thấy tức tức nhưng biện minh với lý do “dù gì cũng là vợ chưa cưới của mình, đã vậy giữa đường còn ôm ấp nhau ko tức sao được!” máu sôi lên hần như muốn bay vào đánh tơi bời thằng bạn này.

-Ai vậy?-Hần trơ trẽn hỏi nó+liếc xéo Key

-Người của tui, liên quan gì sao?-Nó nhún vai rồi quay lại cười ranh với anh nó ko cho anh lên tiếng luôn. Hần nghe xong muốn trào máu ra ngoài

-Mà nè, chân em bị sao vậy, chắc khỉ khọt nên mới vậy đúng hok?-Key để ý cái chân cà xịt của nó giờ mới lên tiếng

-Haiz...chuyện cũng dài lắm! 1 phần là do cái tên trời đánh đi đứng ko nên thân nên mới ra vậy nè!-Cái cách móc họng hần làm đã tức rồi giờ mặt đỏ cả lên dùng dùng bỏ đi, Key thì bị nguyên dấu ? to dùng dè lên đầu lúc nó kéo ra sân sau.

—Sân sau—

-.....Đó, chuyện thế đó! Bây giờ đau ê ẩm luôn, hix! Em hỏi rồi, đó là tiểu thư con ông Dương. Anh còn nhớ ông mà đã nan nỉ suốt 1 tháng để được papa chúng ta góp cổ phần vào công ty ông ấy ko?-Nó kéo Key ra sân sau rồi kể lại câu chuyện kèm theo những câu rên rĩ và ko thiếu mấy câu đe dọa như muốn giết người luôn ấy [chứ còn gì nữa mà muốn với hok?]

-Ồ...ừm! Chính ông ấy cũng mấy lần đòi sống chết dẫn anh đi uống cafe đấy! Phiền phức!-Key xoa xoa cằm nhìn xa xăm suy nghĩ rồi gật gù nói với nó-rồi giờ em tính sao. Anh chắc em ko để yên cho cô ta đâu

-Hỏi thừa! 1 tiếng, rút cổ phần, ko thiệt thòi gì hết. Em sẽ cho con Dương Tuyết Mai đó ra ngoài đường ở mới vừa lòng!-Mặt lạnh như tờ, nhún vai 1 cái trả lời

-Hơizz! Hay vậy đi, anh muốn nói chuyện với cô bé đó! Em có thể đứng sau quan sát điệu bộ tội nghiệp của nó. Vừa lòng chứ em gái?-Key nghiêng đầu, cười [đều cán] nhìn em mình và được đáp lại bằng 1 cái gật đầu. Nó quay ra, hướng mắt vô định, tay sờ sờ chiếc hộp thiếc vàng nhỏ được móc thành dây chuyền. Ánh mắt của sự đợi chờ...

—Trong lớp T.Mai—

“Ra về đến sân sau gặp tôi!-Người lạ mặt” Mai tò mò,cô ko biết ai lại gan đến mức dám ra lời thách “chị hai” của trường ra gặp mặt nhưng cô cũng lơ mờ nghi hoặc là nó và sau cùng là cái nhếch môi nửa miệng đầy sự kiêu hãnh

—Nơi hẹn—

1 cậu con trai với mái tóc đen 2 tay đút vào túi quần, gương mặt nghiêm nghị xen tức giận và có chút lạnh lùng đứng dựa vào bức tường nhìn ra ngoài. Cô cứ nhìn, lơ mờ đoán được đó là ai-Key, cậu hotboy vừa nhậm chức trong trường. Thường nếu như vậy là cô đã nhảy cẫng lên chạy lại ko ôm thì cũng ỏng ẹo nhưng khi nhìn thấy anh thì cô ko thể, cứ đứng chôn chân 1 chỗ để mọi thứ chìm vào im lặng. Lạ lắm, điều bản thân cô ko giải thích được. Tại sao cô ko chạy lại ỏng ẹo với anh như những hotboy khác chứ? Ko phải, cô muốn lắm, có phút cô định chạy lại chợt bị 1 sức mạnh vô hình kéo lại, giữ chân cô, dường như nó ko muốn cô đối xử với anh như bao hotboy khác...những hotboy mà trong tâm cô chỉ có 2 chữ “tầm thường”

-Cô định nhìn tôi như thế đến bao giờ!-Key lên tiếng phá tan bầu ko khí ấy vì anh khá bức mình và cũng ngạc nhiên khi thấy người như cô ta khi thấy mình mà ko phản ứng sao.

-Ồ...ừm! Tôi...à, anh kêu tôi ra có gì ko?-Cô khẽ nghiêng đầu nhìn anh

-Có! Có phải cô đã kêu người đánh con bé Nhi ko? Nói trước, nó là em gái tôi, đụng đến nó đồng nghĩa với việc đụng đến Lâm Bảo Hoàng này. Cô hiểu chứ! Nếu cô ko muốn cả nhà họ Dương có ra đường ở thì tốt nhất đừng làm gì nó hết!-Anh bước đi, gương mặt cô đan lại: “Cho qua sao, hừ, ko dễ đâu. Nhưng...haizz” thoáng suy nghĩ rồi cô cũng ra về. Nó nãy giờ vừa ngồi ăn snack vừa ngồi xem phim trên cái cây gần đó rồi trề môi vì chả hiểu sao ông anh đáng yêu của nó lại chỉ nói chuyện vô cảm như vậy, ko như những gì hứa. Chắc chắn nó ko để yên cho anh đâu! Phốc xuống cây tay vẫn cầm bịch bánh dạo bộ đi về. Hơi chán, nó tìm đến khu vui chơi...

END CHAP 11

12. Chương 12

Chap 12:

“Mẹ mua cho con heo đất...mẹ mua cho con heo đất í à í a...” trên tay cầm cây kem, nó vừa đi vừa hát 1 mình [haizz...thiên hạ nhìn vào tưởng nó có vấn đề] thì thấy ở đằng kia, 1 cậu con trai đang nói chuyện với 1 người phụ nữ, bộ dạng sang trọng, gương mặt đầy lạnh lùng và tàn ác, ở bà ta hiện rõ sự cao quý hơn bao phụ nữ khác. Nói là trò chuyện chứ thật ra thì tình hình cũng đang gây gổ lắm! Cậu con trai thì vẻ mặt giận dữ như muốn giết người còn bà ta thì vẫn giữ nguyên gương mặt sắt đá. Tò mò, nó định bước lại xem và...“A!!!! Là hấn sao? Sao...sao lại...”

-Sao cô ở đây?! THÍCH BIẾT CHUYỆN NGƯỜI KHÁC QUÁ HÉN! CÔ THEO DÔI TÔI À!-Khổ thật, nó vừa lại cũng là lúc bà ta vừa đi và hấn cũng vừa quay lại. Ở cái tâm trạng bực tức này, hấn gặp ai mà chả dám “giết” nên cái câu mới thốt ra ko khác gì hét thẳng vào mặt nó. Nó nhăn mặt, nhắm hờ 1 mắt lại quay ra chỗ khác...1’ sau mới dám hé hé mắt ra nhìn [hix..tội con bé!]

-Tôi...tôi...Mà nè! ANH KO BIẾT THÌ ĐỪNG HẾT VÀO MẶT NGƯỜI TA THẾ CHÚ! TÔI KO RÃNH MÀ LÀM MẤY TRÒ DỒ HƠI KO BIẾT BƠI!-Ban đầu có hơi ấp úng nhưng tại uất ức quá thành ra cái tần số volume của nó cũng ko “nhỏ nhắn” gì!

-Tôi xin lỗi...tại tôi đang bực mình nên...

-Thôi thôi! Lỗi phải gì...anh nạt tôi 1 câu tôi nói lại 1 câu, huề! Mà người đàn bà hồi nãy là ai thế?-Nó ko nỡ nhìn hấn phải e dè, cắt ngang câu nói của hấn+thêm 1 câu hỏi, tiếp tục “nút nút” cây kem bước đi chậm chậm.

Hấn thở dài nhìn theo cái dáng bé nhỏ của nó rồi khẽ đi theo...

-Là mẹ tôi!-hấn thốt lên, ngược mặt lên trời. Nó hơi khựng lại rồi cũng phẩy tay

-À à...là mẹ kể đúng ko? Chuyện này tôi đã thấy nhiều trong các câu chuyện rồi, chả lẽ anh cũng vậy...bị mẹ ghẻ đầy đoạ, hành hung,...[chị Nhi nhà ta cho 1 tràn làm hấn ko kịp thở nún!]

Hấn cốc nhẹ vào đầu nó:-Mẹ kể gì chứ! Cô suy diễn lung tung ko à!

-Ko phải mẹ kể chứ là gì! À...hay người đó là vợ anh!-Lại 1 lần nữa, nó hứng thú nhìn hấn và rồi lại 1 lần nữa nó ấn cốc.

-Cô sao cứ...haizz...là mẹ ruột tôi!

-Ô mai nôi!-Tay xoa xoa đầu, nó nghiêng đầu, miệng mở to ra [đủ bự cho ruồi chui vô]-Mẹ ruột mà sao...

-Tàn nhẫn! Bà ta ko phải là mẹ tôi...trong mắt tôi ko có người mẹ như bà ta! 1 người đàn bà có thể từ bỏ chồng con để cao chạy xa bay theo chữ tiền! Hừ, chả hiểu sao pa tôi có thể nhường nhịn người đàn bà ấy được. -giọng hấn có chút gắt lên, bàn tay nắm chặt lại.

-Vậy sao anh ko thử hiểu ama anh, biết đâu bà có nỗi khổ!-Nó nhún vai bình thản trả lời.

-Nỗi khổ của bà ta là nhiều tiền quá xài ko hết đấy!-hấn mém gào lên nhưng giọng cũng giảm dần-Vì bà ta nên tôi chẳng còn dám nghĩ tới 2 chữ “tình yêu”.

-Thế anh sợ sẽ làm khổ người ta hay anh sợ sẽ bị người ta làm khổ thế! Nếu vậy thì anh đi chết đi...đừng sống nữa!-Rồi nó ngoác quanh...chạy vòng vòng khu vui chơi đầy thích thú. Hấn nhìn theo nó...bất giác nở 1 nụ cười...1 nụ cười chứa đầy ảm áp.

Cont 12:

Cả 2 tung tăng khắp nơi, nó thì thấy xe đẩy đồ ăn nào là sấp sấp vô “ném thử” [ôi lạy chúa! Ném thế nào mà mấy pà bán làm ko kịp với nó luôn ấy!] còn hấn thì lắc đầu vì cái bóp iu của mình bị nó “mài giũa” 1 cách ko thương tiếc. Nó kéo hấn chơi những trò chơi mà theo nó là dành cho con gái liễu yếu đào tơ như nó [mấy bác đừng tưởng bở...nó chơi mấy trò mà người ta leo lên, leo xuống là nôn thốc ra 1 đồng trong khi nó

thì chơi lại 2,3 lần luôn] bây giờ nó bị trò chơi cuốn hút rồi, chả để ý đến cái mặt xanh lè, nhẵn như khi ăn ớt của hần...sức người có giới hạn và cuối cùng...

-CÔ CHƠI ĐÃ CHƯA???-hần đứng từ xa quát tháo đủ để nó giật ngựa quay lại thấy “bông hoa” sáng chói ngày nào nay đã “lụi tàn”.

-HAHA...Xem...xem...cái mặt...HÁ HÁ HÁ!-Nó cười ngả nghiêng ngả ngựa ko nói thành lời, chân dậm “đùng đùng” ko khác nào chăm dầu vào lửa. Anh Khải Hoàng giờ đây đã thành con tắc kè...từ xanh chuyển sang đỏ...

-CÔ THÔI ĐI!!!!

-Ồ...ờ...hí hí! Trời ơi...tôi ko có...xin lỗi...tại cái...cái mặt anh...-ráng nín cười nhưng rồi cũng phải xổ tiếp 1 tràn cười kinh thiên động địa. Hết cách, hần đành phải xài “tuyệt chiêu” cuối cùng...

END CHAP 12

13. Chương 13

Chap 13:

-Áááá....

-Aaaaaa.....khụ... khụ... [*lau mồ hôi* *nhăn răng* hề hề...há miệng to quá ruồi bay vào bây giờ...để Pury Flash Back rồi giải thích .n hén!]

FLASH BACK

-Ê! Đi đâu vậy?! Nè nè, buông tôi ra, ko vô đâu, tôi xin anh đấy! Ko chọc anh nữa là được chứ gì! Hic...nè, xin anh đó! Buông tôi ra đi...hic!-Mặc nó mếu máo khi hần kéo tay nó chạy 1 mạch vào LẬU ĐÀI MA. Thế đấy, Bảo Nhi nhà ta ngây thơ, ko sợ trời, ko sợ đất chỉ sợ...ma. =.=”

-Ko!!! Cho cô biết cảm giác khó chịu là như thế nào!-Ko thèm quay lại nhìn mặt nó, mắt hần long sọc và cuối cùng cũng đã qua cửa chính, đi ít nhất phải 20m mới có lối thoát. Nó la toáng rồi nhảy đành dạch vào cái tay mềm mềm, lạnh lạnh như sương sa [ực...ớn lạnh quá!] sau đó chụp lên người, tay xiết mạnh cổ hần khiến hần cũng phải la oai oái, ho sặc sụa với nó.

END FLASH BACK

-Hộc hộc...cô...cô định giết người à!-Hết chịu nổi, cả 2 phải tìm cái exit gần nhất mà “bay” ra [ở nữa là có án mạng]. Nó mặt tái mét, nước mắt bắt đầu lăn trên má, nó thút thút làm hần hoảng lên. “Chết, có cần phải sợ đến vậy ko? Làm, làm sao giờ...”

-Ừm...-Nước mắt ngừng lăn, thay vào đó là đôi mắt mở to nhìn người đối diện cách mặt mình khoảng 5cm. Mặt cách 5cm mà môi thì cách...0cm. Vâng, trong tình trạng nguy cấp hần ko nghĩ ra cách nào hơn đành phải kê môi mình vào môi nó thôi!

-Đi về...-5s sau, hần cũng đứng dậy kéo nó đi trong khi nó đang chết sững người-ĐI VỀ!!!!-Hần quát thẳng vào mặt nó nhưng...hix...tình trạng ko tiến triển chút nào cả. Hần bế nó lên, mắt nó cụp xuống, khẽ gục đầu vào ngực hần. Hần nhẹ nhàng đặt nó lên xe, nghiêng đầu ngắm khuôn mặt nó rồi quay lại vô-lãng, chở nó về.

“Kinh...”-Ừ...ừm...-hần thẳng mạnh xe ngay trước nhà cổ tình để đầu nó đập nhẹ vào cái kính cửa [haizz...kêu con người ta dậy cũng phải nhẹ nhàng chút chứ anh.]-Tối rồi à!-Nó mắt nhắm mắt mở nhìn hần, gật đầu xong hần bước vào trong “Chả ga-lãng xí xi nào!” Nó bấu môi hướng về phía hần đang ung dung bước vào trong nhưng miệng lại cười cười.

-Nhóc sao hôm nay ko đi học! Ủa mà...-Vào nhà, điều làm cả 2 ngạc nhiên đầu tiên là nhóc Khánh [rời rồi, 2 nhân vật chính của chúng ta sắp ra rìa rồi!] với cái bộ dạng thế này đây: tay phải cầm chổi, tay trái cầm đồ hốt rác, trên người mang tạp-dề...ai nhìn vào thì mất hình tượng hotboy cái chắc! =.=

-Hix...chị ơi!!! Pama...pama...huhu...[nói kiểu này đảm bảo tưởng pama nó ngủ rồi]-Nhóc bỏ 2 cái đồ vật “đáng yêu” đó xuống, chạy lại ôm chăm lấy chị mình, rên rĩ tới tấp.

-Pama...pama bị sao hả!!!-Nó rồi, tay lay lay nhóc Khánh.

-Pama ko có bị sao cả...người bị sao là em nè!-Nhóc xịu mặt xuống nhìn chị nó mà lòng thấy mình hơi bị dở hơi cái dụ diễn này.

-Trời! Làm chị tưởng, mà nhóc bị gì!-Nó cốc yêu vào đầu nhóc rồi nhún vai hỏi.

-Thì con bé Leira đáng ghét đó về Việt Nam nè, pama mới bắt em phải tự tay dọn phòng để đón nó. Thiệt tức chết mà...biết vậy em bỏ mấy con rít vào cho nó chết luôn!!!

-Yaaa!!! Leira về VN à....vui quá đi, em đó, em thử bỏ đi, chị giết em chết luôn á!-Nó giờ nắm đầm ra lâm le, mặt hí ha hí hửng.

-Chị...hix...chị...sao chị bệnh nó!!! Chút xíu về tới rồi nè!

-Huraa...chị phải chuẩn bị đón nó đây!!!-Nó chạy tọt lên phòng chọn ình bộ đồ. Pama nó điện thoại cho Key về đón Leira rồi cả nhà cùng ra sân bay...

—Sân bay 8:00pm—

-Chị Eily, anh Key, cô chú!!!-1 cô bé với mái tóc đậm nâu, dài qua cổ chút cột vắt nửa qua 1 bên, gương mặt trắng nổi lên đôi môi đỏ chúm chím hệt búp bê, trong áo thun, quần jean xanh chạy lại ôm nó.

-Leira, lâu ko gặp em...xinh ra đấy nhá! Nhưng chắc ko bằng chị đâu! Hahaa....-Nó đẩy vai Leira, lắc qua lắc lại ngẩng ngẩng phán.

-Hi hi...xinh ko bằng nhưng hơn đấy! Con chào cô, chú!!!-Leira cũng chẳng kém, héch mũi lên. Sau nháy mắt chào pama nó. Pa nó gật đầu cười, còn mama nó thì ôm chăm lấy Leira, miệng suýt xoa liên tục.

-Nè, chào sao ko chào tôi!!!-Nhóc Khánh đứng nãy giờ điên tiết lên vì nguyên ngày phải còng lưng dọn phòng mà giờ lại chẳng được để ý.

-Ờ...ờ...anh nên nhớ tôi sinh trước anh 1’49s đấy, vẫn có tư cách làm chị của anh ngen!!!-Leira ngóng cổ lên cãi với nhóc. Nó và Key thì cười cười cực bí hiểm.

-Thôi...2 đứa cãi nhau từ Mỹ sang đây 6-7 năm chưa đủ sao!-Key cười xoa xoa đầu 2 đứa. 2 đứa cũng vui vẻ gật đầu cùng lúc, liếc xéo nhau cùng lúc.

Mọi người kéo nhau đi ăn 1 bữa no say vui vẻ rồi về nhà. Nó kéo Leira sang phòng mình, cả 2 người nói chuyện trên trời dưới đất cười vang cả phòng cuối cùng lẫn ra ngủ là khoảng 1h. Hắn thì về nhà [tất nhiên rồi]pama nó thì về phòng [chuyện như ko]... Tất cả chuẩn bị cho 1 ngày mới...

NHÂN VẬT MỚI

Lâm Ngọc Ân(Leira): Em họ của nó [là họ nhà nội nên giống họ], có gương mặt búp bê. Tính tình nhí nhảnh, đáng yêu. Rất “mê” nó và là chuyên gia cãi lộn với nhóc Khánh. Giỏi võ, IQ 170/200.

END CHAP 13

14. Chương 14

Chap 14:

Hôm sau, nó và Leira đi chung 1 xe đến trường. Leira học chung lớp nó và tất nhiên là chung với hắn, Phong và Trân. Sau giờ học, cả bọn hẹn nhau đi khu vui chơi. Tất cả chia nhau đi, nó và hắn thì đi dạo và thưởng thức mấy cái món xe đẩy chiên xào gì gì đó... với lại vừa đi hôm qua rồi cái cảm giác gì cả 2 cũng đã qua rồi nên...[xí xí...cái bà này hình như quên chuyện quan trọng hay gì ó! ~.~] Và lúc đi ngang qua Lâu Đài Ma, nó khẽ nhíu mày như đang muốn nhớ chuyện gì và.....

AAAAAAAAA.....đột nhiên nó hét toáng lên làm hấn cũng như mọi người quay lại trợn mắt nhìn nó...nhìn cái bản mặt đơ ko còn giọt máu. Nó quay phắt sang hấn, mặt dần tím tái cả lên, hấn chỉ ồ 1 tiếng rồi ngoảnh đi ra về đã hiểu chuyện gì xảy ra. “Bốp...chát...au...au...” hàng loạt tiếng động lần lượt vang lên...người gây ra tiếng động ko ai khác chính là cặp “vợ chồng” son nhà ta. Nó liên tục đánh đấm, ko phải bằng những món vũ thật sự mà là những cái đấm mèo cào nhưng đủ làm người ta đau thấu trời.

-STOP!!! Chẳng phải hôm qua cô im sao...im là ko có chuyện mà...hix...-hấn la lên sau bao nỗi uất ức, tay xoa xoa vết thương miệng trách cứ nó. Nó cũng có lý nên đành cúi gầm mặt xuống “Hix...my first kiss...thế là tiêu...”

-Hãy...dù gì thì tôi và cô sau cũng là vợ chồng mà...trước sau gì cũng...-hấn ghé sát tai nó nói nhỏ.

-NÓI TẦM XÀM!!!-Mặt nó đỏ ửng rồi dậm đùng đùng bỏ đi trước. Bất giác, miệng hấn tạo thành 1 đường cong đầy quyến rũ.

“Ào...”mưa... buồn nhĩ! Nhưng có lẽ ko phải đối với ai mưa cũng buồn cả đâu...

Hấn chạy nhanh, nắm tay nó kéo vào 1 góc trú mưa. Gương mặt nó chốc nóng lên ngược nhìn hấn, tìm được 1 nơi để vào rồi, tay vẫn nắm lấy tay nó...nó khẽ giật bàn tay ra đưa lên hứng mấy giọt mưa mát rượi cười vang lên, hấn cũng chỉ nghiêng đầu nhìn nó, cả 2 ko nói gì...chỉ cười trong màn mưa buốt...

Sang cặp khác nhé...tìm...Khánh và Leira...

Cả 2 đều con nít như nhau nên chơi trò chơi rất hợp...thế vậy ko tránh khỏi các cuộc cãi vã cực trẻ con. Cũng mưa đấy...có điều...chẳng có tí lãng mạn nào...[bó tay với 2 đứa này!] nhóc thì dứt tay vào túi quần chạy nhanh vào 1 góc bỏ mặc nhỏ miệng í ới kêu la **** rửa 2 tay che đầu khom người bước nhanh theo nhóc. Yên vị ở nơi trú ngụ của mình rồi mà nhỏ cứ mãi trách nhóc, đánh nhóc đến thấy thương với cái tội...chả galang xiu nào! Nhóc cũng giương cổ cãi với nhỏ đấy chỉ thua tại vì nhỏ mạnh bạo quá mà mình con trai chẳng lẽ đánh con gái nên để nhỏ đánh cho bầm dập luôn. [Ôi...cái cặp trẻ con...t/g đi chỗ khác chơi!]

Đôi chính của chap này

Trân và Phong ngồi nói chuyện rôm rả thì mưa bắt đầu rơi hạt to...Phong cởi áo khoác mình ra che đầu cho cả 2 khiến tim mỗi người đi sai 1 nhịp và Trân quay sang Phong mỉm cười chân vẫn bước theo. Tim vào cái hiên dài bao quanh căn nhà nhỏ vuông. Trân ôm người mình lại miệng suýt xoa lạnh. Phong lấy áo khế choàng qua cho Trân làm cô giật mình rồi cũng mỉm cười gật đầu tỏ ý cảm ơn, cô dứt 2 tay vào túi áo khoác của anh thì cảm giác có cái gì cộm cộm...lấy ra cô hơi giật mình với sợi lác vàng trắng, với những ngôi sao nhỏ lúc lác đầy tinh xảo. Cầm sợi dây chuyền cô đưa mắt nhìn Phong:

-Anh...vẫn còn giữ à?-Đáp lại câu nói, Phong chỉ gật đầu, hướng mắt ra màn mưa.-Anh luôn giữ nó bên cạnh...sẽ đợi đến lúc nào em đồng ý. Cô ko nói, cúi mặt xuống nhớ đến chuyện 1 tuần trước...

FLASH BACK

1 tuần trước...

Cậu con trai mái tóc nâu đứng giữa đồi cỏ xanh mơn, đôi mắt nhắm hờ mặc những cơn gió tạt vào mặt. Gần đó, 1 cô bé tóc xỏa dài tự nhiên diện chiếc đầm trắng, chậm chậm tiến đến gần

-Phong...kêu mình ra có gì ko?-Cô bé lên tiếng

Cậu con trai quay lại nhìn cô con gái trước mặt mình...cô gái đã đánh mất trái tim cậu.

-Có...làm bạn gái mình nha...Trân!-Phong mở chiếc hộp đồ bên trong có sợi lác nhỏ chìa ra đưa cho Trân. Cô sưng người...cô với Phong rất ít nói chuyện, nói đúng hơn là chưa từng tiếp xúc...đùng 1 cái...

-Nhưng...

-Anh đã thích em từ cái nhìn đầu rồi, anh ko nói, ko có nghĩa là anh ko thấy em, anh luôn tìm kiếm hình bóng của em...anh luôn quan sát em và...anh...luôn thích em!-Phong nói 1 hơi, giọng nói đầy ảm áp ko thiếu phần chân thật...đương nhiên...lời nói từ con tim mà...sao có thể dối chứ!

-Anh...có thể cho tôi thời gian chứ!-Cô quay lưng bước chậm, mọi chuyện đến quá đột ngột...cô sợ...chóng đến sẽ chóng đi...cứ thế vậy...thời gian sẽ minh chứng cho tất cả...

END FLASH BACK

Trân từ từ ngược lên nhìn anh rồi cầm lấy sợi lắc đeo lên tay mình tủm tỉm cười. Phong được dịp hót ha hót hải cầm tay cô [hix...hơi quá!] đeo vào rồi ôm chầm lấy Trân...cậu sợ...nếu buông ra cô sẽ đi 1 lần nữa...Trân cũng choàng tay qua lưng cậu, đầu dúi nhẹ vào ngực Phong mỉm cười...1 cơn mưa...1 tình yêu mới...1 niềm vui từ con tim của 2 người...nút Start cho tình yêu đã được ấn định...

[Nhường chỗ cho người ta tâm tình ngen...mắc công t/g pị **** nhieu chiện! ^^]

Ừm...có lẽ nụ cười ko đến được với 1 người trong cơn mưa này nhỉ...Key...

Đứng ở hiên nhỏ, anh tựa lưng vào tường, tay đút vào túi quần. Ánh mắt anh hướng về phía xa xăm nơi màn mưa sâu tận là 1 nỗi buồn...Nhắm hờ mắt lại, ko quan tâm đến những hạt mưa lạnh lạnh tạt vào gương mặt thanh tú. 1 giọt nước mắt nóng hổi khẽ lăn trên má anh...

END CHAP 14

15. Chương 15

Chap 15:

“Tóc tách tóc tách” mưa nhỏ dần...Key chợt tỉnh, hít lấy 1 ngụm ko khí cho thư thả anh đi tìm bọn nó. Mọi người tập trung...mỗi người 1 tâm trạng ẩn chứa nơi con tim...Nó xung phong đi mua kem cho cả nhóm. Cầm bịch kem trên tay, nó hí ha hí hửng thì...

-Ừm ...-âm thanh phát ra cuối cùng từ nó sau khi bị bỏ thuốc mê từ phía sau [cái màn này mình coi nhieu ời nè! ^^] 30’...1h trôi qua...cả bọn nháo nhào lên khi nó chưa về. Key...anh cảm nhận được nó có chuyện liên chạy đi trước để mặc mọi người gọi theo.

Cái điện thoại màu hồng in hình trái dâu-điện thoại độc nhất thế giới...cả bọn sững người...Key chết lặng cả, mặt tái mét... “ko thể nào...anh xin em đấy...đừng bắt anh phải như vậy được ko”-anh cầu xin nó...anh sợ...mọi chuyện lại như trước...anh ko thể mất người con gái này...tay bắt đầu run...anh nắm chặt lại làm mọi người lo lắng...lo cho nó 1 thì lo cho anh 10...

-Key! Key...ko sao...ko sao đâu...bình tĩnh lại đi...đi tìm nó thôi!-hắn phát hiện được điều khác thường thì lay vai thằng bạn tỏ vẻ rồi kéo anh theo...

“30’ nữa bom nổ...nhà kho XY...để tao xem tụi mày có bản lĩnh tới đâu!” hắn nhận được tin thì choáng cả lên...cái màu đen u tối bao bọc lấy cả bọn...từ đây đến nhà kho đó cũng phải 1 tiếng...có 30’ thì...Ko chần chừ...cả bọn phóng lên xe lao đi với vận tốc tối đa...Trân và Leira nước mắt dài nước mắt ngắn, hắn với Key mắt đều long đỏ...mặt tái mét...1 phần hắn lo cho nó...1 phần hắn lo cho thằng bạn mình...”Nguy rồi, chạy kiểu này thì mày chết trước đó Key!”

“Kít...” hắn vượt trước, chặn đầu xe Key. Với cái vận tốc giết người hiện tại của anh thì dừng lại ngay lúc này ko phải chuyện dễ...cũng may thắng lại kịp...lửa toé lên ở 2 bánh cuối chà sát mặt đường. Key mở cửa xe bước ra, người anh đầy mồ hôi nhìn hắn

-Mày điên à!!!!-Anh quát to

“Bốp” hắn nện cho Key 1 phát, máu nhỏ ra từ miệng anh...

-Trước khi cứu được Nhi thì mày là người chết trước đó-hắn vịn 2 vai Key bắt anh nhìn vào mặt mình-tao hiểu mày nghĩ gì mà, ko sao đâu!-hắn nói nhỏ nhìn Key, anh chỉ đáp lại bằng cái gạt đầu, 2 người vào xe. Không khí bót căng thẳng đi phần nào dù vận tốc của 4 chiếc xe ko giảm, ngược lại còn tăng hơn ban nãy...

Nhà ko XY

“Ào...” 1 nguồn nước lạnh tạt vào mặt nó, nhúu mày tỉnh dậy. Trước mặt nó giờ đây là 1 cô gái đang ngồi nhâm nhi ly rượu đỏ, mắt dán vào nó nhếch mép:

-Tĩnh rồi à!-cô gái bước chậm về phía nó, 1 tay nâng cằm nó lên. Phẩy tay, 3,4 tên bước lại, 1 tên tháo băng keo trên miệng nó ra.

-TRƯƠNG TUYẾT MAI, CÔ MUỐN GÌ!-Nó hét thẳng vào cô gái trước mặt-Tuyết Mai.

-Mạnh miệng dữ! Muốn cô buông tha anh Minh, anh ấy ko xứng với cô đâu...quên đi!-Mai cười giễu

-Thế hợp với cô à! QUÊN ĐI!!!! Tôi cấm cô làm vậy!!!

-Chắc...chết đến nơi rồi mà còn...-Cô ngưng giữa chừng nhìn nó từ trên xuống dưới. Nó đưa mắt nhìn theo, mồ hôi lạnh bắt đầu toát ra trên người nó. Xung quanh nó bây giờ toàn là bom, có 2 sợi dây, 1 đỏ 1 xanh và cái đồng hồ đếm giờ...5'49s...

“Rầm”-Key và hân xông cửa vô. Trân và Leira ngưng nước mắt, 2 đứa bắt tay vào hạ gục cả 10 tên gần đó. Xong xuôi, anh lại gần nó nhìn khắp người...miệng nó nhoẻn cười nhìn anh 2 rồi gục đi...

-KEY!!! TRÁNH XA RA!!!-T.Mai la táng

-Mau gì!!!-Anh đưa đôi mắt sắc lạnh về phía cô. “Anh...quên chuyện đó được ko?” Nước mắt cô bắt đầu rơi, đưa tay quệt mặt:

-Thứ ko hi vọng.-cô lại yên vị trên chiếc ghế, nhắm nghiền mắt lại...chờ đợi...

Cả bọn lại rồi...

10s...

9s...

8s...

7s...

6s...

5s...

3s...

2s...

“Bụp”

END CHAP 15

16. Chương 16

Chap 16:

Sợi dây màu đỏ được cắt ra [ủa xí...dao kéo lụm đầu mà cắt hay zậy ta? Thoy kệ, quay lại chuyện chính] mọi người nhắm mắt rồi cũng hé ra từ từ...ko gian im lặng bao trùm lấy toàn bộ chỉ nghe những tiếng thở phào nhẹ nhõm trút ra. Key vội tháo cái áo cài bom, bế nó đi bỏ lại bãi chiến trường sau lưng và thực chất giờ cũng chẳng có ai dám ngăn cản.

Mai giờ mới mở mắt, cô cũng im lặng bỏ đi tránh ko ọi người nhìn thấy lệ của mình. Đến cánh đồng mênh mông, gió cứ vô tâm thổi...nó như nhát dao đâm vào tim người...Mai bước đến ngôi mộ, trên tay cầm bó hoa tulip trắng. Quỳ cạnh ngôi mộ, cô lấy tay phủi bụi bức ảnh trước mộ. Ảnh là 1 cô gái có mái tóc 2 tầng ôm lấy gương mặt thiên thần nhỏ...phải...đó là thiên thần của 1 ai đó...

-Chị! Em làm vậy là sai phải ko?-1 giọt nước mắt lăn trên má cô-Em rồi lắm, chị ơi...chị tỉnh dậy chỉ em cách giải quyết đi!!! Người em yêu ko phải là Minh đúng ko chị...vậy thì...ko được...e ko thể làm như vậy...nhưng...chị ơi...em xin lỗi...hức...-cô nấc lên từng tiếng tâm sự với chị mình

Cũng ngày này...5 năm trước

-MỌI NGƯỜI RA ĐI!!! TRÁNH RA ĐI!!! – Giọng hét phát ra từ cô gái [hix...lấp từ cô gái hơi bị nhiều...] đang bị trói tay chân, trên người khoác cái áo cài bom.

-Ko...e nhất định ko sao đâu! Nói đi, màu gì???-Key ôm lấy cô gái đó, ánh mắt như cầu xin hướng về phía mấy tên côn đồ xung quanh

-Màu xanh!-1 tên nhếch môi gian tà, rời khỏi chỗ đó. Ko chùng chừ, Key cắt nhanh sợi dây xanh và... “10...9...8...”

-KEY, MAI...2 ĐỨA ĐI ĐI...ĐI ĐI!-Cô gái giục 2 người kia mặc họ nói thế nào đi nữa. “Bùm...” âm thanh nổ vang ồm trời, Key bị lửa đẩy nhảy ra xa ko tránh khỏi thương xác. Nhìn lại khu đó...giờ chỉ còn là tro bụi, Mai lớn tiếng gọi chị mình khóc thảm thiết. Key chết lặng...anh ko tin vào mắt mình...ko thể nào...người con gái của cuộc đời anh...hết rồi... tất cả là tại anh...tại anh mà ra...

END PAST

Mai đứng dậy sau 1 trận khóc đã đời, mắt cô đỏ húp lên. Và...cô đã xác định được mình phải làm gì! Sau khi cô đi thì 1 chàng trai cũng đến đó, thấy bó hoa anh hơi ngạc nhiên sau cũng gật nhẹ về hiểu việc. Ngồi cạnh ngôi mộ, anh nhìn thẳng vào đôi mắt người con gái đó

-Thiên thần của anh...lần này anh đã ko thất bại rồi...anh đã ko phải mất đi 1 người nữa...cảm ơn em ... cảm ơn em đã phù hộ cho anh!-Cười buồn nhìn cô gái đó...anh ko nói gì nữa mà cứ tiếp tục ngắm cho đến khi mưa lất phất mới về...

END CHAP 15

17. Chương 17

Chap 17:

Đặt nó xuống giường, lại 1 lần nữa hắn được ngắm nhìn gương mặt đáng yêu ấy. Sự bình yên, đáng yêu như thiên thần. Khẽ mỉm cười, hắn bắt đầu nhớ lại những kỷ niệm đẹp...câu nói “Anh sợ sẽ làm người ta khổ hay sợ người ta làm mình khổ. Nếu thế thì chết đi!” của nó khiến hắn phải nghĩ nhiều lắm. Đúng, hắn sợ gì chứ...tình yêu mà sợ thì yêu làm gì! Giờ hắn đã xác định được, hắn yêu nó...hắn đã yêu nó thật rồi. Hắn sẽ đeo đuổi nó đến cùng...nhất định thế! Khẽ hôn lên trán nó...hắn thì thầm:

-Sẽ ko lâu đâu. Em sẽ là của anh. Cô bé dâu tây à!-Lúc lâu hắn cũng chìm vào giấc ngủ, tay nắm chặt tay nó. Ánh mặt trời rọi qua kẽ lá...xuyên khung cửa sổ đậu lại trên gương mặt nó làm nó thức giấc. Dụi mắt, nó bất chợt vui vui khi nhìn lại bàn tay kia. Và....thay vì rút ra nó lại đan ngón tay mình vào ngón tay hắn.

5 phút...

10 phút...

20 phút...

Nó vẫn cứ nhìn hắn mãi. Nheo mắt lại, hắn thấy nó đang chăm chăm vào mình thì trố cả mắt, nó đỏ mặt ngồi bật dậy. Người đau như búa bổ...nó suýt xoa. Hắn thấy vậy ôm nó vào lòng, vuốt mái tóc rối của nó. Siết chặt hắn hơn...nó ko định hướng được mình đang làm gì nữa rồi...

“Kett...”tiếng cửa phòng nó nhẹ mở. Phải, nếu ko có tiếng mở cửa ấy chắc 2 người ngồi ôm nhau...đến già luôn quá! Key cười xòa nhìn 2 đứa đang vội buông nhau ra mặt đỏ như gấc chín.

-Sao thế? Minh à...muốn của e tao thì mày phải bước qua xác tao đã! Haha-nhìn anh cười thế này ai biết được cái nỗi buồn tột cùng chôn giấu trong người nhĩ, cũng đâu sai...anh rất giỏi che giấu cảm xúc mà và rất thành công đối với 1 đứa lúc nào cũng hồn nhiên như nó.

-Mày cứ...-hắn đỏ mặt tía tai nhưng chẳng nói được lời nào.

Cả 3 người bước xuống nhà, đập vào mắt là cảnh Leira với Khánh rượt nhau vòng vòng kém theo tiếng rủa mắng diếc cả tai. 2 đứa này bộ ko cãi nhau là ăn ko ngon ngủ ko yên á!

-STOPPP!!!!-Nó hét lên, đã mệt còn gặp cái lũ loi nhoi như con dòi này nữa...rõ khổ! Nó ko hỏi lý do đuổi nhau đơn giản vì nhiều khi buồn quá ko có gì làm gây lộn cũng nên. Lời nói lập tức có hiệu nghiệm. 2 đứa về bàn ăn ngồi cắm cúi nhâm nhi ko thèm mời anh chị mình cùng dùng. Mọi người ăn trong không khí im lặng bao trùm...ai cũng theo đuổi ý nghĩ riêng...cảm xúc riêng...ko ngoại trừ Leira và Khanh...

Chả là ban này, Leira nấu đồ ăn sáng thì Khanh giở trò ăn vụng. Nhỏ phi lại định như tử nhóc 1 trận thì vấp dây điện, kết quả là...nhỏ nằm trên người nhóc gọn bâng...môi chạm môi...nhịp tim ko biết bao giờ đã đập cùng nhịp...đơ 30s nhỏ cũng lồm cồm bò dậy rồi dí nhóc quanh nhà dám can tội cướp đi nụ hôn đầu của nhỏ.

Vào trường học, ko khí lại náo nhiệt như mọi hôm. Cũng phải thôi...1 lượt 3 hotboy 2 hotgirl [đấy là theo m.n còn bọn nó thì bình thường như ăn cơm sườn] đi chung mà ko náo cũng uống. Nhưng dường như có thứ còn náo hơn thì phải...chỉ tại là bọn nó ko ai quan tâm thôi!

END CHAP 17

18. Chương 18

Chap 18:

Key hôm nay sao thế nhỉ? Hình như anh bị cảm thì phải. Lặng lẽ bùng tiết ra hành lang đứng, mắt anh bông nhòe đi, đầu đau cả lên. Có lẽ anh trúng nước rồi...dầm mưa nhiều quá mà. Một màu tối bao lấy đôi mắt anh...

Khẽ tựa mình...anh mở đôi mắt nặng trĩu của mình ra. Bất chợt anh ôm người con gái trước mặt mình, ôm thật chặt, miệng kêu nhỏ tên 1 người...

-Tuyết Ngọc!

Người con gái hơi sững rồi cũng cười nhẹ đẩy vai anh ra cho anh nhìn lại mình thật kỹ 1 lần nữa. Người con gái có đôi mắt đen huyền sắc sảo, gương mặt bôi son trét phấn ngày nào giờ trông nhẹ hẫng ra. Cô gái khẽ cười

-Là em...

-Tuyết Mai! Anh xin lỗi!-Anh cướp lời cô rồi cười buồn. Phải, thiên thần của anh đã mất thật rồi...mãi mãi ko bao giờ quay lại đâu, đừng tưởng bỏ nữa, đừng làm người nào tổn thương nữa. Anh tự hứa với lòng như thế đấy, bước xuống giường đi ra khỏi phòng y tế, anh bị 1 bàn tay kéo lại...sức ko mạnh nhưng anh cũng phải dừng. Còn tại sao thì chả ai biết. Cô cúi một bịch thuốc nhỏ cho anh, bảo:

-Anh cảm rồi. Uống đi...à, còn nữa...em sẽ đeo đuổi anh. Dù là gì em cũng sẽ theo anh đến cùng.-Key lặng người với câu nói đầy nhiệt huyết đó. Cô quá giống chị mình thì làm sao có thể yêu được...nếu yêu thì cũng chỉ là cái nét giống người con gái đó thôi. Bước đi, Key suy nghĩ nhiều nhưng ko biết người sau lưng mình cũng nghĩ có khác gì đâu...

-Mình...chuyện lần trước ình xin lỗi!-Cả bọn mở to mắt hết cỡ nhìn cô gái trước mặt mình. Ko tin được đó là T.Mai! Ko son phấn điệu đà mà thay vào là nét tự nhiên. Kể ra nhỏ cũng ko tệ đâu...do mất chị nên mới thay đổi thế đấy. Nó nhún vai cười trừ vẻ cũng ko có gì. Nhưng đâu phải chỗ này có mình nó đâu, Leira và Nhi nhao nhao cả lên

-Gi! Nhém hại chết người ta còn nói xin lỗi, thế giờ tôi đâm chết cô rồi xin lỗi nhé!-Trần trùng mắt nhìn cô, giọng rõ gian.

-Cô muốn xin lỗi à, mơ đi!-Leira ko nói nhiều chỉ lạnh nhạt lên tiếng vậy thôi.

-Cút khỏi bọn tôi. Suýt vì cô mà tôi mất chị rồi này!-Nhóc Khánh cũng đâu vừa, gần giọng với cô. Thấy tội tội cho cô chỉ đứng ngây mặt ra thở dài, nó cũng qua loa cho hết chuyện

-Thôi thôi. Dù gì cũng ko có chuyện xảy ra. Coi như tôi tha cho cô đấy! Giờ tôi đói rồi...đừng làm mất ngon!-Nói xong nó cắm cúi ăn mặc cho cô làm gì thì làm.

Key bước đến, neho mắt nhìn cô tỏ vẻ ko hài lòng. Anh ko thích cứ phải đối diện với cô thế này, sợ lắm, bao cảm giác cứ vây lấy anh. Cô cũng bước đi cảm những giọt nước mắt chực rơi. Cả bọn lại im lặng...sao dạo này mọi người có vẻ trầm tư hơn trước nhỉ, hẳn cũng vậy...điều đặc biệt là ánh mắt hẳn cứ luôn hướng về nó...

END CHAP 18

19. Chương 19

Chap 19:

-Hey...hôm nay trung thu nè, mấy u có định đi đâu chơi hok?-Trần đột nhiên chồm lên bàn nó, chống tay lên cằm.

Giờ đang trong giờ học, thế mà cả bọn đùa nghịch Iphone, đùa ngủ, còn nó cầm cúi đọc...truyện. Các “hoạt động” được nhấn nút Pause và nó là người hưởng ứng đầu tiên.

-Được đó. Nhưng đi đâu giờ, mới đi khu vui chơi rồi...chẳng lẽ đi nữa!-Nó xoa xoa cằm ra vẻ đang suy tư gì đó.-Ê, hay đi ăn đi!

-Cô nghĩ gì vậy, ko nhẽ nguyên đêm trung thu ngồi trong nhà hàng hưởng máy lạnh à!-Hắn cốc đầu nó, đập ngay cái yêu cầu trượt quớt đó.

-Đúng đó, hay là đi công viên đi!-Chả biết T.Mai từ đâu chui ra, nêu ý kiến hưởng ứng dù biết mình đang bị lừa-Anh thì sao Key?-Cô quay sang Key đang bay bổng trên 9 tầng mây mà hỏi

-Hả, sao trắng gì!-Key dụi dụi mắt, mặt ngu hết sức. Cả bọn lăn ra cười bỏ với cái vẻ mặt ấy của Key trong khi nó có thể đáng giá ngàn vàng ấy. Lớp + ông thầy hướng về bọn nó [nói đúng hơn là lũ tinh tinh] rồi 1,2,3,...hàng loạt cái máy giờ lên chụp lại gương mặt đáng yêu của Key.

-STOP! Xóa hết mấy tấm hình đó, nếu bức ảnh này được tung thì tác giả của nó lo dọn đồ ra đường mà ở đi!!!-Key đập bàn, la ầm lên. Gì thì gì, 1 hotboy như anh đâu phải ai muốn chụp là chụp.

Cả bọn ngừng cười, trong vòng 2’ toàn bộ máy ảnh, điện thoại đã yên vị trên tay nó. Dù gì cũng là em của Key, nó đâu nỡ để anh mình phải mất hình tượng vậy chứ. Trùng mắt lên nhìn cả lớp, mọi người lại cầm cúi với việc riêng của mình vì đâu ai muốn mất mạng để dàng vậy đâu.

-Rồi, giờ tối nay đi đâu. Quyết định nhanh!-Hắn lên tiếng sau khi mọi vật xung quanh được giải quyết ổn thỏa.

-Hừm...tối nay trăng tròn đẹp này, hay đi biển chơi đi! Săn ngắm trăng luôn.-Key đưa ra ý kiến, có lẽ cái này là tuyệt nhất nhỉ. Đơn giản vì cả bọn ko thích nhiều người, biển lại mát nên mọi người gật đầu liền mà ko chùng chừ. Riêng hẳn thì tùm tùm ngồi cười mà chẳng biết lý do [chút rồi biết]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-thu-hon-nhien-va-hotboy-lanh-lung>